

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XIII legislatura · primer període · sèrie P · número 6

Ple del Parlament

Sessió 6, primera reunió, dijous 20 de maig de 2021

Presidència de la M. H. Sra. Laura Borràs i Castanyer

Dossier

TAULA DE CONTINGUT

Manifestació de condol i de condemna de la violència masclista	3
Compliment de la Moció 111/XII, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants	3
Debat del programa i votació d'investidura del diputat Pere Aragonès Garcia, candidat proposat a la presidència de la Generalitat 201-00002/13	4

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)

0213-7984 (sèrie P)

DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 6.1

La sessió s'obre a les quatre de la tarda i tres minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de les vicepresidentes primera i segona; els secretaris primer i tercer, i la secretària segona. Assisteixen la Mesa el secretari general i els lletrats Antoni Bayona Rocamora i Ferran Domínguez García.

Al banc del Govern seu el vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda acompanyat de tot el Govern.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

Punt únic: Debat del programa i votació d'investidura del diputat Pere Aragonès García, candidat proposat a la presidència de la Generalitat (tram. 201-00002/13). Presidenta del Parlament. Debat del programa i votació d'investidura del candidat proposat.

La presidenta

Molt bona tarda.

Abans d'iniciar l'ordre del dia, em plau saludar, en nom de tota la cambra, els presidents del Parlament i els presidents de la Generalitat de Catalunya, que avui estan seguint aquesta sessió plenària des d'altres sales del Parlament perquè..., per raó de les restriccions de la pandèmia, ja veuen en quina posició estan els membres del Govern, amb aquestes mampares que hem habilitat, i tots els diputats que ocupen les llotges i la tribuna.

Manifestació de condol i de condemna de la violència masclista

Malauradament, abans de començar, he de comunicar dues noves víctimes de la violència de gènere. D'acord amb les dades oficials del Departament d'Interior, aquesta setmana, dimarts 18, es va trobar el cadàver de la Sulay, a Creixell. I aquest mateix dia, a Corbera de Llobregat, moria assassinada la Lucía. En nom de la cambra, lamento i condemno aquests crims i reitero el compromís del Parlament en l'eradicació de qualsevol forma de violència contra les dones i de vetllar, també, pel seu record.

D'acord amb el protocol de dol del Parlament de Catalunya contra les violències masclistes, aprovat pel Grup de Treball en Equitat de Gènere, aquesta presidència proposa fer ara el minut de silenci i no fer-ho a la façana principal, per evitar les aglomeracions. Si us plau...

(La cambra, dempeus, serva un minut de silenci.)

Moltes gràcies.

Compliment de la Moció 111/XII, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants

De conformitat, també, amb la Moció 111/XII del Parlament de Catalunya, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants, els informo també que segons les dades oficials de l'Organització Internacional de les Migracions, des del començament d'aquest any 2021 s'han comptabilitzat 685 persones mortes i desaparegudes a la Mediterrània.

Pel que fa a la crisi sanitària de la covid-19, les dades semblen millorar paulatinament, tot i així encara tenim 369 persones ingressades a la UCI, i 934 persones en planta. No podem abaixar la guàrdia i per tant, també, aquí al Parlament els demano que es produeixin les rotacions que tenim establertes per tal de complir amb les mesures de seguretat que se'ns han indicat.

Així mateix, els faig avinents les delegacions de vot que s'han admès a tràmit, d'acord amb l'article 95 del Reglament. El diputat Lluís Puig ha delegat el seu vot

en la diputada Gemma Geis, portaveu del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. La diputada Elena Díaz Torrevejano ha delegat el seu vot en la diputada Alícia Romero, portaveu del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, i el diputat Ruben Wagensberg ha delegat el seu vot en el diputat Josep M. Jové, president del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Debat del programa i votació d'investidura del diputat Pere Aragonès Garcia, candidat proposat a la presidència de la Generalitat

201-00002/13

L'únic punt de l'ordre del dia d'aquesta sessió plenària és el Debat del programa i la votació d'investidura del diputat Pere Aragonès Garcia, que és el candidat proposat a la presidència de la Generalitat de Catalunya. D'acord amb l'article 149.1 del Reglament del Parlament, el debat comença amb la lectura de la Resolució de la presidenta del Parlament, en què es proposa el candidat a la presidència de la Generalitat.

Li prego a la secretària segona que doni lectura d'aquesta resolució. Si us plau, senyora Madaula.

La secretària segona

«Proposta de candidat a la presidència de la Generalitat. D'acord amb l'article 4 de la Llei 13/2008, del 5 de novembre, de la presidència de la Generalitat i del Govern, havent consultat els representants dels partits i grups polítics amb representació parlamentària, proposo a la cambra el diputat Pere Aragonès Garcia com a candidat a la presidència de la Generalitat.»

La presidenta

Moltes gràcies. A continuació, el candidat proposat, el senyor Pere Aragonès Garcia, té la paraula.

(Aplaudiments.)

El candidat a la presidència de la Generalitat (Pere Aragonès Garcia)

Moltes gràcies, molt honorable presidenta del Parlament. Honorables membres del Govern sortint, benvolgudes companyes, benvolguts companys; diputades i diputats; autoritats presents avui al Parlament de Catalunya; expresidents de la Generalitat de Catalunya; expresidents del Parlament de Catalunya, ciutadanes i ciutadans de Catalunya, molt bona tarda a totes i a tots.

Avui, en aquest Parlament, seu de la sobirania popular de la nació catalana, i amb tota la solemnitat, presento la meva candidatura a la presidència de la Generalitat per fer possible culminar la independència de Catalunya, per fer inevitable l'amnistia i l'exercici del dret a l'autodeterminació, governant per a tota la ciutadania, governant amb tota la ciutadania, governant per al país sencer.

Avui, en aquest Parlament, seu de la sobirania de Catalunya, presento la meva candidatura a la presidència de la Generalitat per impulsar una sortida de la crisi que no deixi ningú enrere, i per transformar el sistema econòmic del país amb l'objectiu que sigui capaç de generar benestar i prosperitat per a tothom; per assegurar que tots i totes tinguem alguna cosa més que una vida digna; per construir un país que estimi la seva gent i es fixi com a prioritat la felicitat de la seva ciutadania; per construir una Catalunya on tot, absolutament tot, sigui possible i on tothom, sense cap mena d'exclusió, pugui desenvolupar el seu projecte de vida amb absoluta llibertat.

Vull obrir una nova etapa, vull impulsar una nova Generalitat republicana, in-conformista, innovadora, transformadora, imaginativa, creativa; amb visió de futur i amb el compromís inequívoc de fer més fàcil, amable i feliç la vida de tots i de cadascun dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya.

No tinc cap dubte que avui Catalunya necessita una sacsejada, necessita obrir una nova etapa amb quatre grans transformacions inajornables i que seran les quatre banderes de la nova Generalitat republicana. Una bandera social, de progrés, per assegurar a tothom casa i feina, per garantir a tothom salut i educació; amb un nou model econòmic que garanteixi l'equitat i la igualtat d'oportunitats que assegurin que la prosperitat i el benestar arriben arreu del país. Una bandera feminista que esbotzi tots els sostres de vidre, que erradiqui tota forma de masclisme. I on tothom pugui desenvolupar la seva vida sense cap mena de límit, ni sense cap forma de discriminació. Una transformació verda per posar fre i començar a revertir amb tota la urgència el canvi climàtic, afrontant la transformació del model energètic, fent una aposta decidida per l'economia verda, i, sobretot, promovent un canvi cultural, de com produïm i com consumim com a societat. I, finalment, una bandera democràtica, radicalment democràtica, compromesa amb la participació ciutadana, amb la transparència i amb l'avaluació, amb la necessitat de retre comptes; compromesa amb el bon govern i compromesa amb la voluntat majoritària d'aquest Parlament de fer inevitables l'amnistia i l'autodeterminació.

Són quatre canvis, quatre banderes, quatre transformacions sobre les quals vull construir les parets mestres de la nova Generalitat republicana. Quatre canvis, quatre transformacions que ens han d'enfortir com a societat, que volen fer de Catalunya un país de referència per les seves polítiques de progrés i de cohesió social.

No serà senzill, perquè les crisis que ens envolten són molt profundes, però sé el que hem de fer per sortir-nos-en, tinc molt clar cap on hem d'anar per construir, per fer possible un futur ple d'oportunitats. Per això, al llarg d'aquest debat, intentaré guanyar-me la seva confiança, la complicitat de tots vostès, i amb ella la del conjunt de la ciutadania del país. Perquè mai hem d'oblidar que si som aquí és per ells i per elles, per la ciutadania de Catalunya. Vull ser el primer dels servidors públics. I aquesta vocació de servei, és la que guiarà totes i cadascuna de les decisions que prendré al capdavant del Govern de Catalunya, si tinc la seva confiança.

Seré breu, perquè tots i totes tenim molta feina a fer des de fa molt de temps. Bona part de les idees de com entenc el país i quin és el projecte que vull liderar, les vaig exposar ja a l'anterior debat d'investidura, per tant, m'hi referiré breument, a tall de recordatori, posant en valor el bon acord que vam subscriure inicialment amb la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar, i l'entesa a què hem arribat amb Junts per Catalunya. Un acord per posar de forma immediata en marxa la nova Generalitat republicana.

És una evidència que construir aquesta entesa, aquestes enteses, no ha estat fàcil. Hi hem invertit molt de temps en un context on la crisi ens exigia un acord ràpid. Per això vull agrair la paciència d'una ciutadania esgotada, davant la qual tenim el deure de recuperar la seva confiança, perquè al cap i a la fi ens hi va el prestigi i la credibilitat de les nostres institucions. Ens toca estar a l'alçada, a l'alçada de la ciutadania. I, com hem fet en aquests últims dies, trobant la manera de superar les nostres diferències; amb altes dosis d'empatia i amb tota la voluntat d'acord.

Hem de construir nous consensos i hem donat forma a un bon acord, que ens assegura un govern fort, cohesionat i amb totes les energies renovades per fer front a les grans transformacions que hem d'impulsar com a país. Per això, vull aprofitar l'ocasió per agrair, un cop més, l'esforç de totes les persones que han fet possible un acord independentista i de progrés, que han fet possible una entesa, per obtenir la seva confiança i així començar a donar forma a la nova Generalitat republicana.

Avui em presento en aquest Parlament amb la seguretat que em dona saber que compto amb la complicitat d'una àmplia majoria de diputats i diputades progressistes; que compto amb la complicitat d'una àmplia majoria de diputats i diputades independentistes que m'ajudaran a impulsar la nova etapa que el país necessita d'obrir.

Per primera vegada en el que portem de segle, Catalunya tindrà un president, ahora, independentista i d'esquerres; d'esquerres i independentista. Per això em

comprometo a governar donant resposta a l'àmplia majoria de progrés que hi ha en aquest Parlament, a governar el país donant resposta a l'àmplia majoria a favor de l'amnistia i de l'autodeterminació. Per això em comprometo a liderar el país amb tota la força que ens dona haver superat, per primera vegada, la frontera del 50 per cent dels vots independentistes en unes eleccions. Governaré tenint molt presents aquestes majories, però vull governar sempre amb la mà estesa a tots aquells amb qui, més d'hora que tard, ens haurem d'entendre, perquè en molts, moltíssims aspectes, compartim una mateixa idea de país i molta, moltíssima ambició transformadora.

Per això, més enllà de la complicitat de Junts i de la Candidatura d'Unitat Popular, avui demano el suport d'aquells amb qui compartim una mateixa idea de progrés i un compromís comú amb la llibertat de les preses i dels presos polítics, amb el retorn de les exiliades i dels exiliats, i amb l'exercici del dret a l'autodeterminació. Els demano que em facin confiança; jo, personalment, i el partit al qual represento els n'hem fet en altres ocasions assumint costos i riscos, però sempre amb la voluntat de no frenar els canvis i aprofitar qualsevol escletxa per fer avançar el país.

Avui els hi demano que facin el que nosaltres hem sabut fer en altres ocasions. Si tenen la voluntat d'ajudar-nos a fer avançar el país, avui tenen l'oportunitat de demostrar-ho no oposant-se a la meua investidura com a president de la Generalitat. Els hi demano que no s'oposin a la transformació social, verda, feminista i democràtica que vull impulsar; que no s'hi oposin i que m'ajudin a fer-la possible. He parlat molt i parlaré molt de la nova Generalitat republicana. I ho faig perquè els valors republicans determinen la meua manera de fer i marcaran la nova etapa que ha d'iniciar la principal institució del país, partint d'una idea comuna de nació i del convenciment que som i hem de seguir sent un sol poble.

Totes i cadascuna de les polítiques del Govern que vull impulsar respondran als ideals republicans, als principis bàsics de la llibertat, de la igualtat, de la fraternitat, conjuntament amb l'ecologisme, el feminisme, el pacifisme, la diversitat cultural i l'europisme, guiaran la feina dels consellers i conselleres amb tota la voluntat de ser útils a la ciutadania, de millorar les seves vides, perquè la nova Generalitat republicana ha d'esdevenir la principal eina de construcció de comunitat, de construcció de progrés, de construcció de cohesió social. La nova Generalitat republicana s'ha d'erigir com la principal eina de recerca del bé comú.

Tot això no seran adjectius buits. La nova etapa que vull visualitzar des del primer dia és amb canvis de fons i de forma, perquè al costat de les polítiques valentes i útils per a la ciutadania, al costat de la transformació social, feminista, verda i democràtica, ens cal una nova manera de governar àgil, creativa, disruptiva, propera i eficaç, capaç d'aprofitar tot el talent del país i posar-lo al servei del conjunt de la ciutadania. Hem de modernitzar la institució. Hem d'abocar tot el nostre inconformisme a la voluntat de transformació, defugint una gestió gris i rebel·lant-nos contra l'immobilisme de l'«això sempre s'ha fet així». Hem d'oferir seguretat a la ciutadania comunicant, com una sola veu, amb la màxima agilitat i claredat. Ens hem de comprometre a governar a partir de l'avaluació de polítiques públiques i, sobretot, ens hem de comprometre a retre comptes, perquè aquesta és la millor forma d'avançar i, sobretot, és la nostra responsabilitat davant de la ciutadania.

Ens cal un govern capaç d'imaginar el futur, de governar pensant més enllà d'una o de dues legislatures, amb la valentia de prendre decisions difícils i, fins i tot, poc populars, però que s'han de prendre si són necessàries pel bé del país. Ens cal, per tant, un govern que governi per a tothom, que governi per al país sencer, per a la Catalunya sencera, que es faci present a les ciutats i barris massa vegades invisibles oferint, a la mal anomenada «perifèria», l'espai que li correspon a la centralitat del país. I ens cal, finalment, governar a partir de les lluites compartides, a partir dels grans consensos que hi ha a Catalunya.

Aquesta nova Generalitat republicana estic convençut que millorarà el prestigi de la institució, que enfortirà la confiança de la ciutadania. És el meu principal compro-

mís si avui gaudeixo del seu suport: treballar incansablement per fer-nos mereixedors de la confiança de totes les catalanes i de tots els catalans. Cal situar la Generalitat com a màxima expressió institucional de la idea de Catalunya com a nació i com a institució que ens aglutina i identifica a tots i totes, respectant tota la diversitat i tota la pluralitat ideològica que té el país, perquè no em cansaré de dir: «Som un sol poble i tenim tot el futur per endavant.»

Per això ens cal reforçar la confiança de la ciutadania en les institucions, modernitzar-les per fer-les més útils i aquesta és una condició imprescindible per refer l'aliança infranquejable entre institucions, ciutadania, societat civil que tan forts ens fa i tan lluny ens ha portat en els darrers anys. Canvis en la forma i en el fons, perquè la sacsejada que vull i que haurem de voler donar al país, les quatre banderes de la nova Generalitat republicana exigeixen un compromís de les nostres polítiques amb el progrés, d'acord amb la voluntat majoritària que reflecteix aquest Parlament. Aquest serà el centre de gravetat del Govern que vull impulsar: un govern per la justícia social, un govern ancorat a la idea de progrés, amb tot l'inconformisme i amb tota la voluntat de transformar, perquè és l'hora i estem en disposició d'impulsar aquesta transformació social, verda, feminista i democràtica, que situï Catalunya com un país progressista de referència a nivell europeu.

No tinc cap dubte que ho podem fer i sobretot no tinc cap dubte que amb la complicitat de tots i totes i, en especial, de l'àmplia majoria que som avui aquí hem d'aconseguir fer-ho, perquè tenim tots els ingredients per sortir-nos-en i l'únic límit que ens hem de fixar és el de la voluntat popular de la ciutadania de Catalunya. L'únic límit que ens hem de fixar és el de la voluntat popular de la ciutadania de Catalunya. (*Aplaudiments.*) L'acord que vam subscriure amb la Candidatura d'Unitat Popular i el conjunt de compromisos que vaig presentar en el meu primer debat d'investidura són una mostra clara d'aquesta ambició. Tots ells són plenament vigents i només cal constituir el nou govern per començar a donar-los forma.

En síntesi i a tall de recordatori, la nova Generalitat republicana es compromet a impulsar de forma immediata un pla de rescat social dotat amb 700 milions d'euros, a continuar ajudant econòmicament a les petites i mitjanes empreses i als professionals autònoms més afectats per la crisi de la covid, a reforçar l'estat del benestar amb la gratuïtat de l'educació de zero a tres anys, a aconseguir els recursos que necessitem per transformar el sistema sanitari, a impulsar un pla de salut mental i emocional i a transformar tot el sistema d'atenció social i de cures.

La nova Generalitat republicana agafa el compromís de dissenyar un nou contracte social per garantir a tothom el dret a l'habitatge, a l'aigua, a l'energia i a la connectivitat, de fer una prova pilot per començar a desenvolupar la renda bàsica universal, d'impulsar un nou Pacte nacional per a la indústria, d'impulsar el Pacte nacional per a la transició ecològica, de crear una conselleria de Feminismes i Igualtat que es compromet a erradicar la discriminació que pateix la majoria de la població de Catalunya, que pateixen les dones.

La nova Generalitat republicana destinarà el 2 per cent del pressupost a la cultura i crearà un *hub* audiovisual. La nova Generalitat republicana aprofitarà tot el potencial dels fons Next Generation per impulsar els sectors econòmics amb més capacitat de transformar el nostre sistema productiu.

Tot això són exemples de les palanques de transformació que han de moure la nova etapa que avui iniciem amb l'objectiu d'avançar, de forma irrenunciable, en clau social, feminista, verda i democràtica. I l'acord independentista i de progrés que hem subscrit amb Junts per Catalunya acompanya amb tota la força de voluntat transformadora l'entesa signada amb la Candidatura d'Unitat Popular.

Amb aquest acord, volem fer avançar l'estat del benestar per tal que ens ajudi a enfortir la cohesió social del país. Ens proposem garantir casa i feina, salut i educació. Perquè si l'objectiu és garantir una vida digna a tothom, hem de ser capaços que tothom pugui treballar, que tothom tingui un lloc digne on viure, que tothom tingui

accés al sistema de salut i que tothom pugui gaudir de tot el potencial emancipador que té el sistema educatiu. (*Alguns aplaudiments.*)

En paral·lel, cal destinar tots els esforços a accelerar la reconstrucció econòmica del país i a impulsar un model productiu al servei de la ciutadania, on la principal riquesa que es generi es compti en termes de benestar i prosperitat per al conjunt de la població. Amb l'acord independentista i de progrés, ho farem; i, ahora, farem avançar les polítiques d'igualtat i feministes, farem avançar el conjunt dels drets de la ciutadania, amb independència del seu origen, de la llengua que parlin, de la seva orientació sexual, de la seva situació administrativa. Recosirem el territori i garantirem la igualtat d'oportunitats arreu del país. Enfortirem la cultura i assegurarem el progrés de la llengua catalana. Farem front a l'emergència climàtica i a la protecció de la biodiversitat i projectarem Catalunya cap a l'exterior, compromentent-nos amb tots els reptes globals.

I, finalment, amb l'acord independentista i de progrés avançarem en la modernització de les institucions públiques perquè realment siguin un govern eficaç i eficient al servei de la ciutadania.

Tot això són exemples de les polítiques que vull que el meu Govern lideri. Hem sabut sumar les complicitats per fer-ho possible, però no en tinc prou. No em conformo amb la majoria que en aquest debat d'investidura em pugui fer confiança. Vull anar més enllà. Alguns dels canvis i transformacions que volem impulsar són molt profunds i exigeixen treballar amb tota la voluntat de construir un consens polític i social ampli, el més ampli possible. Per això, la nova Generalitat republicana potenciarà governar a partir de la bona experiència dels pactes nacionals, perquè és una excel·lent manera de construir consensos, d'identificar i donar forma a les lluites compartides, de dotar d'estabilitat els canvis que necessiten més d'una legislatura per implementar-se.

Ja n'he anomenat alguns que s'han d'actualitzar o d'implementar, com el Pacte nacional per a la transició ecològica o el Pacte nacional per a la indústria, que s'ha de fer de nou. Però la meua voluntat és treure el màxim profit d'aquesta forma de governança, impulsant o implementant els pactes nacionals de salut, de salut mental, per a la interculturalitat, del dret de les persones amb discapacitat, de l'activitat física i de l'esport, o un pacte nacional per la llengua catalana, per tal de protegir, incentivar i incrementar l'ús de la nostra llengua en tots els àmbits de la societat.

Tindrem molta feina a construir consensos. En soc conscient. Però estic disposat a dedicar-hi tots els meus esforços, tota la meua energia i tot el meu saber fer, com el primer dels servidors públics d'aquest país. Perquè si ens en sortim, dotarem el país d'unes eines de transformació insubstituïbles.

Volem governar a partir de grans acords i volem impulsar una sacsejada del país tal com l'hem entès fins ara. I fer això ens exigeix també una intensa tasca legislativa. I això ens correspon i ens implica a tots i cadascun dels que ocupem un escó en aquest hemicicle. Diputades i diputats, tenim molta, moltíssima feina per fer; començant per la llei electoral i acabant per la llei de la biodiversitat. I aquesta és una responsabilitat compartida per tots nosaltres.

Per això vull que aquesta sigui una legislatura amb molta, moltíssima càrrega i treball legislatius. Estem parlant de la llei per evitar desnonaments, la llei de transició energètica, la llei de participació ciutadana, la llei de promoció de l'autonomia personal, la llei de prevenció i gestió de residus, la llei de contractació pública, la llei de governs i finançament local, la llei del turisme, la llei de territori, la llei de protecció de persones alertadores, la llei dels grups d'interès, la llei integral de memòria democràtica, la llei de l'esport, la llei de la ciència, la llei de mecenatge en recerca, desenvolupament i investigació o la llei de polítiques culturals. Tot això també és transformar el país amb vocació de consens. I totes elles són peces clau de la transformació social, verda, feminista i democràtica que volem impulsar.

És per això que és urgent i és imperatiu canviar la dinàmica. Alçar el cap i tornar-nos a mirar als ulls per superar el bloqueig actual, vencent la repressió, recuperant la iniciativa amb el lideratge de la Generalitat i la força que ens ha donat el 52 per cent de vots independentistes per avançar de nou cap a l'amnistia i cap a l'autodeterminació, per avançar de nou amb pas ferm i amb tota la convicció cap a la república catalana.

L'independentisme, com el país, és plural i és divers. I això, malgrat les dificultats que comporta, també és la nostra principal força. Necessitem parlar molt. En un context de repressió permanent, necessitem contraposar opinions i punts de vista diversos. Necessitem molta capacitat de síntesi i voluntat de confluència. Quan ho fem, quan trobem aquest punt d'acord, esdevenim imparables. I això ja ho hem viscut, ja hem sabut com fer-ho. I, per tant, ja sabem el que hem de fer.

Ha costat molt, però amb l'acord de consens per la república catalana fet públic la setmana passada comencem a tenir un diagnòstic compartit d'on som i què cal fer a partir d'ara. I aquest és un pas imprescindible per tornar a avançar.

I en aquest sentit, impulsarem l'acord nacional per l'autodeterminació i l'amnistia, per fer evident l'amplíssima majoria social que sap que la resolució del conflicte polític amb l'Estat passa per la llibertat dels presos i exiliats i exiliades, i passa pel lliure exercici del dret a l'autodeterminació. Impulsarem l'acord nacional per l'autodeterminació i l'amnistia per defensar la necessitat d'una confrontació cívica i pacífica per forçar l'Estat a assumir la realitat fins ara negada.

Crearem un punt de trobada on tothom que defensi que Catalunya té dret a decidir..., un punt de trobada que s'hi pugui aplegar tot el sobiranisme. Crearem aquest espai, aquesta aliança infranquejable que aglutini la ciutadania, la societat civil, els agents socials i les institucions del país a favor de la solució política que proposem, a favor de l'amnistia i de l'autodeterminació. I amb aquesta força, amb aquesta energia, amb aquesta determinació, la Generalitat i Catalunya, actuant com un sol poble, anirà a la taula de negociació per resoldre d'una vegada el conflicte polític amb l'Estat.

I aquesta és la meva obsessió: superar el bloqueig actual i resoldre d'una vegada el conflicte polític entre Catalunya i l'Estat espanyol. I aquí no tinc cap mena de dubte –com no el té una gran majoria de la societat catalana– que la solució passa, de forma indefugible, per l'amnistia i per l'autodeterminació i per un impuls democràtic que aboqui l'Estat a acceptar la voluntat majoritària de la ciutadania de Catalunya. Vull fer com Escòcia, i m'agradaria que l'Estat espanyol sabés fer com el Regne Unit el 2014, ni més ni menys: fer possible un referèndum i nosaltres, els independentistes, treballarem des del primer dia per guanyar-lo.

Sé que Escòcia se'n sortirà i que tornarà a votar, i sé que el Regne Unit farà tot el possible per seduir els escocesos i evitar democràticament que esdevingui un país independent. I això que és possible a Escòcia ha de ser possible a Catalunya. I això que és possible al Regne Unit ha de ser possible a l'Estat espanyol.

Vull un referèndum d'autodeterminació, on aquells que legítimament defensen que Catalunya ha de continuar formant part de l'Estat espanyol, en lloc de negar sistemàticament el dret a decidir que tenim com a nació, ens facin una proposta política per a Catalunya, que es deixi de tenir por a les urnes i que s'expliqui per què hem d'optar per quedar-nos a l'Estat espanyol, que expliquin quina proposta tenen per al nostre país. Que s'atreveixin a guanyar un referèndum i que no tinguin por de perdre'l.

Jo hi defensaré la independència. Jo hi defensaré la república catalana perquè és la millor manera de garantir un futur d'igualtat, de fraternitat i de benestar, i de prosperitat per a tota la ciutadania de Catalunya. I enfront d'això m'agradaria que l'Estat deixés d'oferir repressió i optés per començar una confrontació democràtica en base a un projecte alternatiu a la independència, que vagi més enllà de quedar-nos amb una autonomia retallada que fa temps que se'ns ha quedat molt petita.

Confrontem projectes, propostes, idees i votem en llibertat, i que ningú tingui por de perdre. Se'n diu democràcia, i és la millor manera que tenim per resoldre els conflictes polítics que són inherents a tota societat.

Ho he dit a l'inici. Vull ser el president de la Generalitat per fer possible culminar la independència de Catalunya, per fer inevitable l'amnistia i per exercir el dret a l'autodeterminació governant per a tota la ciutadania, governant per al país sencer, perquè si una cosa tinc clara, si una cosa per mi és del tot innegociable, és que tots aquells que avui rebutgen la república catalana han de saber que la república catalana mai els rebutjarà a ells. *(Aplaudiments.)* Aquest és el meu compromís: avançar cap a la república catalana com un sol poble, i no descansaré fins aconseguir-ho.

Diputades i diputats, autoritats presents avui al Parlament de Catalunya, ciutadania del país, obrim un nou temps. Des de la Presidència de la Generalitat, amb el Govern i el Parlament, hem de liderar la reconstrucció social i econòmica del país i la lluita per l'amnistia i per l'autodeterminació. Amb una mà vèncer la covid, que tanta gent s'ha emportat, i treure el país de la crisi. I amb l'altra mà avançar cap a la república catalana, governant per la Catalunya sencera, governant al costat de la gent, per a tots els catalans i catalanes, per a tots els pobles, viles, barris i ciutats del país, sense deixar-nos a ningú i sense obviar cap territori.

Catalunya és la seva gent, i tot camí que ens proposem de futur l'hem de recórrer comptant amb tothom, perquè és tan important arribar a lloc com arribar-hi conjuntament i sense deixar ningú enrere, perquè som una nació. Perquè, com diuen a l'Aran, «èm un solet pòble».

Assumeixo, si així em dona la confiança aquesta cambra, vull assumir el lideratge del país amb tot el pes de la història, amb tota la responsabilitat del moment; assumir el lideratge amb el compromís de dedicar tota l'energia, tota l'experiència i tot el saber fer a projectar Catalunya cap al futur.

M'imagino i vull un país que estimi la seva gent i que es fixi com a prioritat la felicitat de la seva ciutadania. I no tinc cap dubte de què hem de fer per aconseguir-ho. Per això avui els he fet una proposta de futur, que suma a les propostes detallades que he fet en els dos debats previs d'investidura. Els proposo una nova Generalitat republicana compromesa amb la transformació del país, compromesa amb la transformació social, amb la transformació feminista, amb la transformació verda, amb la transformació democràtica que necessitem perquè el país torni a avançar. Els proposo una nova Generalitat republicana compromesa amb el país sencer.

Els faig una proposta de futur, una proposta transformadora i els demano que em facin confiança per ser el primer dels servidors públics d'aquest país, i que m'ajudin a impulsar la sacsejada que el país necessita.

Fem-ho, fem-ho per tota la feina que han fet les nostres mares i els nostres pares, fem-ho pels nostres avis i les nostres àvies, però sobretot fem-ho per les nostres filles i pels nostres fills.

Per això avui em comprometo davant d'aquest Parlament, em comprometo amb tots vostès, i amb aquest gest em vull comprometre amb el conjunt de la ciutadania de Catalunya. Per això avui els demano el seu vot favorable a la meua investidura com a president de la Generalitat, com a president de Catalunya, com a president per a tothom.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments forts i perllongats.)

La presidenta

Doncs ara, un cop acabada la intervenció del candidat, suspendrem la sessió durant trenta minuts. Gràcies.

La presidenta

Si us plau, si poden ocupar els seus escons, reprendrem la sessió.

D'acord amb l'article 149 del Reglament, després de la intervenció del candidat intervé un representant de cada grup parlamentari durant trenta minuts de temps. El candidat podrà fer ús de la paraula tantes vegades com ho demani, sense limitació de temps, i quan el candidat respongui individualment a un diputat que hagi intervingut, aquest tindrà dret a una rèplica d'un temps equivalent al mateix temps que ha emprat el candidat. Si hi hagués resposta a les rèpliques, també serà sense limitació de temps, i el grup, aleshores, tindrà una contrarèplica de cinc minuts.

La votació per a la investidura del president de la Generalitat serà pública per crida, d'acord amb l'article 100 del Reglament del Parlament de Catalunya.

I ara ja, en primer lloc, té la paraula el senyor Salvador Illa, president del Grup Parlamentari Socialistes - Units per Avançar.

(Aplaudiments.)

Salvador Illa i Roca

Molt honorable senyora presidenta, autoritats, senyores i senyors diputats; senyor Aragonès, vull començar aquesta intervenció amb tres consideracions prèvies.

La primera, per fer una condemna rotunda, sense palliatius, als cinc assassins per violència masclista que hi ha hagut a Espanya, dos dels quals a Catalunya –a Creixell i a Corbera de Llobregat– en les darreres setanta-dues hores.

En segon lloc, per fer un reconeixement sincer, també sense matisos, a tots els professionals involucrats en el procés de vacunació a Catalunya. Funciona bé, el procés de vacunació a Catalunya. Aquesta és la principal mesura: vacunar-se; no només en matèria de salut pública, sinó també en matèria de política econòmica. Vacunar-se per acabar amb la covid i per recuperar la nostra economia. Obre un horitzó d'esperança, el procés de vacunació. Cal actuar amb prudència, però obre un horitzó d'esperança.

Vull personalitzar aquest agraïment en les dues persones que em van administrar ahir dimecres la vacuna, l'Iris i la Cristina, i vull també fer-lo extensiu a la consellera Vergés. Consellera, això està funcionant bé, i també vostè hi té mèrit.

I en tercer lloc... *(Aplaudiments.)* I en tercer lloc... Quiero enviar todo mi afecto, apoyo y cariño a los compatriotas de Ceuta y Melilla, en mi nombre propio y en nombre del grupo parlamentario que represento. Y lo quiero personalizar en los presidentes de estas ciudades autónomas, en el presidente Juan Jesús Vivas, de Ceuta, y en el presidente Eduardo de Castro, de Melilla, con quienes he tenido oportunidad, en mi anterior responsabilidad, de departir y de trabajar. Y en estos momentos no fáciles quiero que sepan que tienen el afecto, el cariño y el apoyo de quien les habla y del grupo parlamentario, del primer grupo parlamentario, al menos, en nombre de quien puedo hablar, de este Parlamento. También a todos los ceutís y melillenses que están, por la razón que sea, aquí en Cataluña.

I entrant en matèria, senyor Aragonès, és la tercera vegada que intenta vostè la investidura. Ho va intentar, i no li va sortir, el 26 de març; ho va tornar a intentar i tampoc li va sortir, el 30 de març. Sembla que ara li sortirà.

Dels vuit presidents que ha tingut Catalunya d'ençà de la recuperació de la democràcia, vostè és únic que haurà necessitat tres investidures per assolir, molt previsiblement, la seva investidura. Un rècord. De moment, vostè s'estrena amb un fet inèdit fins ara a la democràcia de Catalunya.

El plantejament que vostè fa en aquesta cambra és el d'un govern de coalició Junts per Catalunya i Esquerra Republicana, amb un acord també amb la CUP per obtenir el suport necessari al Parlament de Catalunya, en aquesta cambra, per poder desenvolupar l'acció de govern. Govern, per tant, de coalició –ja teníem un govern

de coalició com el que vostè proposa o repeteix— amb un acord també amb la CUP per garantir-se l'estabilitat parlamentària. De fet, són dos acords, no? El que ja va presentar el 26 i 30 de març, amb la CUP, i el que hem conegut a principis d'aquesta setmana, amb Junts per Catalunya.

Vostè ha reclamat un govern estable. I jo hi estic d'acord: Catalunya necessita un govern estable més que mai. I és essencial, des del meu punt de vista, per escatir el nivell d'estabilitat que podrà tenir el seu Govern, comprendre bé i veure quin nivell de solidesa tenen les relacions amb el seu soci de Govern, Junts per Catalunya, i amb el seu soci parlamentari, la CUP, no?

Que hagi necessitat tres sessions d'investidura per aconseguir, molt previsiblement, la presidència no és, d'entrada, un massa bon presagi. Jo crec que pot ser il·lustratiu, fent bo allò de Lord Byron: «El millor profeta del futur és el passat.» Veure què ha passat des del 30 de març, quan vostè es va adreçar a aquesta cambra i no va obtenir el suport necessari, fins arribar a avui, dia 20 de maig, en què previsiblement demà, precisament, ho aconsegueixi. I hem vist diverses coses. Hem vist, en primer lloc, diferències airejades sense cap pudor ni discreció. El senyor Batet, a qui agraeixo sempre la seva sinceritat i el seu grafisme, parlava a la seva darrera intervenció a la sessió d'investidura fallida de vostè, que volia «un govern de coalició i no un govern de col·lisió». Han airejat les seves diferències sense pudor ni discreció.

Hem vist també molts terminis i molts ultimàtums sense cap altre efecte que el de minvar la credibilitat d'aquell qui, amb rotunditat però amb feblesa, els anava proclamant. Hem vist fins i tot un trencament —crec que va ser el 8 de maig— amb Junts per Catalunya. Vostè va dir aquest dia: «Avui anunciem...» —són paraules seves, eh?— «avui anunciem que assumim la responsabilitat d'iniciar la legislatura amb un govern en solitari», deia vostè. Hem vist també —qui ens ho havia de dir!— la CUP fent d'àrbitre en el «cas Palau», i asseient-los a vostès a la taula. Hem vist d'una forma fugaç, certament, però hem vist una obertura i un trencament de negociacions amb Catalunya en Comú; no va passar crec que eren de quaranta-vuit a setanta-dos hores, hem vist com s'iniciaven i com es tancaven amb fugacitat, que és la que ha tingut exactament la seva proclamada, almenys durant la campanya electoral, «via àmplia». I, finalment, hem vist que en un cap de setmana, un dissabte i un diumenge, vostè es va asseure amb el senyor Jordi Sánchez i van arribar a un pacte, que jo crec que és un pacte de conveniència. I la pregunta: i per què no ho feien el cap de setmana immediatament posterior al del 14 de febrer? Per què hem hagut de perdre tres mesos per aconseguir això?

I quan ja ens pensàvem que en matèria d'investidura estava tot dit i fet, encara hem vist com en lloc de gent optant a formar part del seu Govern, hem vist carreres per descartar-se del seu Govern. Es fa difícil, ho dic amb el màxim respecte cap a tothom, però es fa francament difícil no interpretar aquest descartament d'algunes persones —per altra banda molt significatives en algunes formacions polítiques— com una falta de confiança en la seva presidència i en el seu Govern. Bé, veurem com arrenca això, no?

En conclusió, vostè partia d'un fracàs i des del 30 de març ençà, crec jo que el procés de negociació —que molt probablement li permeti a vostè ser president de la Generalitat— ha danyat les institucions de Catalunya, perquè les ha afeblit; ha rebaixat la seva autoritat com a futur president, perquè vostè parlarà a partir de demà en nom del Govern de Catalunya i ha afeblit la seva autoritat, perquè ha anat presentant ultimàtums que s'han anat vençant sense que passés absolutament res del que vostè proclamava; s'ha perjudicat, des del meu punt de vista, el país.

Vostè mateix deia que «necessitem de seguida...» —ho deia vostè, no jo— «un govern amb plena capacitat d'actuació». I hem vist els primers signes de desconfiança en les pròpies files, no a altres..., a les pròpies files hem vist els primers signes de desconfiança.

Crec que això em permet afirmar que no comença vostè o no comencem amb massa bon peu. Els pronòstics sobre la solidesa, l'autoritat i la confiança de la seva presidència no són gens encoratjadors a jutjar pel que hem vist aquests dies. De tota manera, m'apresso a dir que nosaltres estarem amatents a l'acció de govern que vostè..., vostè i el seu Govern desenvolupin, i jutjarem no pel que hem vist passar ara, sinó pel que vostès puguin fer en un futur.

I què faran vostès en un futur? Què volen fer? Vostè opta a la presidència i té obligació de dibuixar cap on vol portar el país, i li he d'agrair que ha sigut clar en això, tant en els documents que hem conegut com en la seva intervenció.

Vostès parlen, en primer lloc, de «materialitzar...» –són paraules literals– «la república catalana». Avui ha parlat de «culminar la independència de Catalunya». Això no passarà, vostè ho sap. Ho sap tothom que això no passarà. I, per tant, matisi aquest compromís, perquè vostè sap que això no passarà.

El que em preocupa és que és un projecte..., dibuixa un horitzó de país per a una part de la societat catalana, no per a tot Catalunya. I planteja, a més a més, dues fites concretes: amnistia i autodeterminació, que generaran més frustració a una part, si més no, de catalans i catalanes, perquè tampoc es produiran. I no es produiran perquè vivim, afortunadament, en una democràcia regida per un estat de dret i l'hem de respectar tots. És una de les grans lliçons, no l'única, però una de les grans lliçons d'aquesta pandèmia: la necessitat de respectar un estat de dret en el que no hi cap ni són d'aplicació aquestes dues fites que vostè s'ha marcat.

Em preocupa, i en aquest sentit ens tindrà enfront, em preocupa que parli, que dibuixi un horitzó de país només per a una part del país. Crec que vostè està repetint un error –ho deia en la meua darrera intervenció en el seu segon debat d'investidura, en la seva segona sessió de debat d'investidura, la fallida també–, està repetint un error en base a una gran mentida: el procés, construïda a partir de cinc enganys que vull recordar breument.

El primer engany és l'engany d'una majoria fictícia. Parlen del 52 per cent dels vots a les darreres eleccions, corresponen a menys d'un 25 per cent sobre cens: insuficient per a qualsevol projecte rupturista. Més encara, si m'ho permeten, la suma dels vots d'Esquerra Republicana, Junts per Catalunya i la CUP corresponen al 48,05 per cent dels vots, no? S'anoten vostès –no sé si ells s'ho deixen fer– els vots del PDECAT.

El segon engany és un engany d'unes institucions fictícies, inexistents, que no representen totes i tots els catalans. Les institucions del nostre Govern són les que estan recollides a les lleis i s'ajusten al nostre marc de convivència: el Parlament, la Presidència i el Govern de la Generalitat. No n'hi ha d'altres. Enganyar-se amb unes noves institucions a mida és autoenganyar-se desprestigiant –això és el que preocupa– les existents.

El tercer engany és un engany d'un plantejament unilateral, disfressat d'uns drets ficticis que exclouen la meitat de la societat catalana, fent més gran la rasa de la divisió del nostre país i afeblint la cohesió social que necessitem.

El quart és l'engany de vincular els avenços socials a plantejaments rupturistes, que parteixen de premisses d'insolidaritat, des del meu punt de vista, incompatibles amb els autèntics valors de l'esquerra.

I el cinquè i darrer engany és el de presentar els darrers deu anys com uns anys d'èxit, quan en realitat presenten un balanç negatiu per als catalans i no han comportat cap guany –cap guany– per als nostres conciutadans.

El seu acord especifica no només on vol vostè portar el país, sinó com ho vol fer. I diuen que ho volen fer, diu vostè que ho volen fer, amb una barreja de diàleg i confrontació. Parlen de diàleg i parlen de confrontació. És, des del meu punt de vista, una contradicció que arrossega el seu plantejament i el conjunt del document que vostès han donat a conèixer.

Parlen de diàleg i en l'acord que van signar amb la CUP es donen dos anys de termini. «Si en dos anys no surt el que nosaltres volem, ens aixequem... y *tirando, que es gerundio*... Fem el que ens sembla.» Això no és un diàleg. Diàleg és respectar-se; diàleg és escoltar-se; diàleg és fer esforços per comprendre's; diàleg és raonar conjuntament. Diàleg no és dir: «O surt el que jo vull, o m'aixeco i me'n vaig.» Això s'assembla més a un xantatge.

M'ha sorprès també, no puc deixar d'assenyalar-ho, la incredulitat que desprèn el document que han signat amb Junts per Catalunya d'aquesta formació respecte als fruits que pugui donar aquest diàleg. M'ha sorprès, eh? Crec que quan un aborda..., inicia un procés de diàleg ho ha de fer amb un cert convenciment, no arrossegant els peus.

I ja li ho vaig dir, i l'hi torno a dir: com es dialoga amb vetos? Com es fa? Vostè ha fet..., molt personalment vostè –i jo això l'hi agraeixo, a més a més, perquè crec que és el que convé a Catalunya–, vostè ha fet bandera del diàleg. Com es dialoga vetant el primer partit de Catalunya? I això ho va signar vostè. Junts per Catalunya i la CUP van signar un veto al meu partit polític, a un partit socialdemòcrata; inèdit a Europa. Ara és el primer partit de Catalunya, el meu. I ho dic amb tota la modèstia, però també..., és que és així. Com es dialoga vetant el primer partit de Catalunya?

Jo li demano que l'aixequi, aquest veto. Jo li demano que comenci la seva presidència aixecant aquest veto. Escolti'm, jo he demanat..., he dit que nosaltres, en anys anteriors, vam fer un veto al Partit Popular a Catalunya i he dit que va ser una mala idea i que ens en... No s'han de vetar partits demòcrates, encara que tinguin una ideologia molt allunyada. No té sentit que vostè abanderi el diàleg, vulgui abanderar el diàleg a Catalunya amb un veto existent encara avui al primer partit de Catalunya. I, per tant, li demano que l'aixequi.

I en matèria de diàleg, em preocupa que no es parli, ni en els documents que jo he llegit ni en la seva intervenció que hagi sentit, del diàleg a Catalunya, diàleg, per descomptat, del Govern de Catalunya, que haurà d'encapçalar a més a més vostè, amb el Govern d'Espanya, però també diàleg Catalunya endins. Perquè Catalunya té una pluralitat de punts de vista. I si vostè és sincer quan diu que vol governar per a la Catalunya sencera, crec que té l'obligació no de donar suport, de liderar un diàleg també Catalunya endins, i què millor que fer-ho amb aquells que hem obtingut representació en aquesta cambra perquè ens han votat els ciutadans de Catalunya.

I això ho barregen amb la confrontació i amb l'embat, que adjectiven de «democràtics». Però l'adjectiu matisa, però no elimina el substantiu. De veritat creu que avui necessitem això? De veritat creu... Vostè creu de veritat que avui Catalunya necessita confrontació? Vostè creu que avui Catalunya necessita embat? Vostè percep que la societat catalana vulgui confrontar? Vostè percep que per vèncer el virus haguem de confrontar? Vostè percep que per aprofitar els fons europeus haguem d'anar a fer un embat? No és Europa? No és Europa a través d'Espanya que ens proporciona unes vacunes i que ens proporciona uns fons europeus? L'actitud de confrontar i fer un embat és la que demanda avui la societat catalana? Sincerament, crec que no. I, si m'ho permet, crec que no fa per vostè.

El tarannà que jo he percebut en l'encara escassa relació que he tingut amb vostè, política, no m'ha semblat que vostè sigui un home de confrontació. No m'ha semblat, vostè, un home d'anar-se a barallar. No m'ha semblat que la seva primera reacció davant d'un problema sigui de «m'hi confrontaré, faré un embat». M'ha semblat que és un home més aviat..., a part de molt correcte i educat, més aviat de dir: «Bé, com solucionem, això?» Per això, crec més en el seu paper d'home dialogant que d'home de confrontació. Però és important que ho aclareixi, perquè, si fem diàleg, fem diàleg amb seny. Aixequem vetos i ens oblidem de la confrontació per a temps millors.

Han detallat, també, el conjunt de coses que volen fer. Fan un llistat amb la majoria de les coses que vostès plantegen. Ja li dic que nosaltres podríem estar-hi d'acord;

no amb totes, però amb la majoria sí. Ara, això té un problema, que és afegit a la credibilitat, per mi ja rebaixada, cap a la seva figura, deguda al procés de negociació que el portarà a ser president de la Generalitat: és que vostès han governat durant cinc o sis anys. Vostès han governat, no? I vostès, per exemple, parlen de..., l'hi diré exactament el lloc, no? En el punt desè de l'eix 3, de «memòria democràtica», hi diuen que volen impulsar la llei integral de memòria democràtica de Catalunya, però és que ja ho van dir el passat mandat. La passada legislatura van dir que seria la primera llei que portarien a aquesta cambra, i tres anys després no hi ha llei. Ni tan sols, m'informen els meus companys, s'ha registrat en aquesta cambra.

Parlen de fer un institut de... I a més són molt concrets, i ho agraeixo, no? Parlen de fer una licitació del Centre de Formació Professional de l'Automoció a Martorell, no?, i diuen que ho faran abans del 15 de setembre d'enguany, del 2021. És un compromís precís, concret, fàcil de contrastar si s'ha produït. I, si ho aconsegueixen, jo el felicitaré. Però és que això es va inaugurar el 2015, senyor Aragonès. Ho va inaugurar el president Mas el 2015; 13 milions d'euros, una capacitat per a 15.000 alumnes, i avui n'hi han cent. Si 14.900 persones que podien estar gaudint d'una instal·lació inaugurada el 2015 fa sis anys s'ho perden. I van vostès intentar visitar-lo el novembre del 2019. Desert, el concurs. I van obrir al desembre un procediment negociat. Ningú s'hi va presentar, bé.

Aleshores, el llistat que fan, que és exhaustiu, té aquest problema, que ha de passar el contrast de l'acció de govern feta durant cinc o sis anys. I avui a mi m'ha sorprès una mica, l'hi he de dir el cert hedonisme polític que he vist en la seva intervenció: nova Generalitat republicana, moltes lleis... Escolti'm, que no comença avui, començarà demà com a nou president de la Generalitat de Catalunya. Però és que vostè porta una responsabilitat molt important en els darrers anys. I ha d'entendre que molts vegem amb l'esperança que algunes coses volen..., estan encaminades a resoldre problemes de Catalunya, però diguem: «Escolti'm, escolti'm, que vostè porta anys governant i d'això res.» Memòria democràtica o l'institut, per posar un exemple, o l'institut de formació professional.

Detallen una estructura de govern: jo aquí no..., hi té tot el dret del món, només faltaria, el president de la Generalitat, d'estructurar i d'organitzar el Govern com millor li sembli a vostè i més convenient li sembli. Permetin-me –permetin-me– que li digui que m'ha sorprès que Empresa i Treball estiguin en la mateixa conselleria. M'hagués agradat que s'hagués fet una menció explícita a la indústria. Catalunya, l'economia catalana, vostè ho sap més bé que jo, té una forta dependència de la indústria, i crec que mereix, en aquests moments, si més no una menció, no?, en el document i fins i tot un reconeixement, per què no?, a l'organigrama del seu Govern, no?

M'ha semblat, també... En fi, jo hagués preferit una conselleria d'infraestructures; *punto –punto–*; d'infraestructures, no? La barregen amb polítiques digitals, bé, però això... Vostè té dret organitzar-se com vulgui, no?

I sobre el repartiment que han decidit entre els socis també és una..., una prerrogativa que tenen vostès i m'ha eximit el meu bon col·lega, Gabriel Rufián, de fer cap més comentari quan ha dit que Junts per Catalunya no és tant de dretes. Senyor Batet, avui vostè es lleva sent una mica més d'esquerreres o no tant de dretes. (*Alguns aplaudiments.*) I sé que vostè –sé que vostè– és un home que s'ho pren tot de bona manera i esport, però sàpiga que els seus socis de Govern el veuen avui una mica menys de dretes, i el veuen així amb satisfacció; potser la setmana que ve el veuen una mica més d'esquerreres encara i vagi alerta que no el desplacin a l'extrema esquerra. (*Rialles i remor de veus.*)

Sobre la cohesió i la confiança del seu Govern, ja l'hi vaig dir l'altra vegada, senyor Aragonès, a mi em sembla que voler passar pel sedàs d'una qüestió de confiança d'aquí a dos anys és innecessari. Si hi ha un acord sòlid i vostè ha de governar quatre anys –l'hi dic jo, que aspiro a ser president de la Generalitat–, si mai ho acon-

segueixo. Vostè ha de plantejar, ha de fer un plantejament per quatre anys. Per què ha de sotmetre's a un sedàs d'una qüestió de confiança d'aquí dos anys?

M'ha sobtat també, i m'he fet un embolic, amb les comissions de seguiment: cinc, més tres, vuit comissions de seguiment. Dona la impressió, quan un ho mira amb una certa objectivitat, que és més un sistema d'autovigilància i de vigilància mútua, producte de la desconfiança entre vostès. I no facin allò de fer una comissió de coordinació de les comissions existents, perquè llavors ja no tindran temps per governar i nosaltres volem un govern que governi per a Catalunya. I m'ha semblat que és un sistema de vigilàncies mútues producte de la desconfiança; tant de bo m'equivoqui.

I del document dels acords m'ha sobtat també que no es menciona ni una sola vegada la paraula «Espanya»; no surt. Parlen de «l'Estat». Per cert, vostè, quan surti escollit serà el màxim representant de l'Estat a Catalunya, no li generi això cap contradicció, assumeixi-ho –assumeixi-ho– amb totes les de la llei, que es diu. Vostè serà el màxim representant de l'Estat a Catalunya. Però per què no mencionem Espanya? Formem part d'Espanya. Pot no agradar-nos, és legítim que alguns, vostè en concret, diguin «vull culminar la independència, vull marxar d'Espanya», però formem part d'Espanya, vostè presidirà un govern d'una comunitat autònoma d'Espanya. I junts, amb la resta d'Espanya, hem aconseguit coses molt importants: la vacunació, per la qual he felicitat la consellera Vergés, no em sap greu felicitar-la, al contrari; l'educació presencial, els fons europeus. És millor reconèixer les coses com són. No em sembla..., em sembla un exercici d'irrealisme polític no mencionar-ho.

I m'ha sobtat també que no es parli de finançament autonòmic. M'ha sobtat, perquè Catalunya té un problema de finançament. No cal que passem de «l'Espanya ens roba» a no dir-ne res. Necessitem recursos per a Catalunya; vostè en tindrà al seu costat per reclamar i treballar per obtenir recursos per a Catalunya, però no n'hi ha una menció, cap, sobre quin plantejament tenen al respecte. I no diria res en matèria de pressupostos perquè dono per entès, com és..., així es fa, almenys en el tipus de política que a mi m'agrada practicar, que si hi ha un acord de govern i un acord d'estabilitat parlamentària, *va de soi* que hi ha suport a uns pressupostos, però ho faig perquè Catalunya els darrers deu anys no ha tingut cap pressupost aprovat l'1 de gener de l'any en curs. I vostè aquí té un repte per aconseguir-ho: que l'1 de gener del 2022 tinguem el pressupost de l'exercici 2022 aprovat. Ja no li pregunto pel pressupost d'aquest any, ja no li pregunto. I és més, els últims sis anys hem tingut dos pressupostos. I jo estic d'acord amb tot l'esforç, i aquí li donaré suport també de modernització que vostè vol emprendre a la Generalitat, però, per favor, comencem per lo bàsic: tinguem el pressupost aprovat *en tiempo y forma*, l'1 de gener de l'any en curs, que això ja seria, vist el que hem fet els darrers anys, autènticament revolucionari. I vostè, a més a més, coneix bé la matèria perquè ha estat el conseller de la cosa, la responsabilitat d'això.

En conclusió, jo crec que el que planteja vostè no és el govern que necessita Catalunya en aquest moment, perquè dibuixa un horitzó equivocat, més un govern per a una part del país; perquè neix amb un nivell de cohesió, des del meu punt de vista, dèbil; perquè el president que l'encapçalarà, que és vostè, ha vist rebaixada la seva autoritat pel procés de negociació de la investidura, i a més a més, tot això en un moment molt complex i molt delicat, que és un moment de la pandèmia i de la crisi social i econòmica derivada d'aquesta que estem vivint.

Li vull dir, de totes formes, que pensem fer nosaltres, el primer grup d'aquesta cambra, i jo en particular, com el president d'aquest. Nosaltres ens esforçarem per ser alternativa al que vostè ha dibuixat avui aquí, per ser alternativa. I ho farem fent una oposició contundent i constructiva. Contundent..., jo crec molt en el respecte, a donar temps perquè les coses puguin produir-se; no soc..., no m'agraden gens les exageracions, però penso que tant vostè com aquesta cambra, com el conjunt de ciutadans de Catalunya, m'entendran si li dic que no li donem cent dies, perquè

n'hem perdut masses. Lo normal seria que li donéssim cent dies, per començar a fer oposició, perquè vostè ho organitzi, però portem massa temps. Ho reconeix vostè mateix i, per tant, espero que entengui vostè, la cambra i la ciutadania de Catalunya que ni cent, ni cinquanta, ni vint ni deu: des del primer dia li farem una oposició ben educada, intentarem que elegant, intentarem, si podem, fins i tot divertida, però contundent des del minut zero; ara constructiva, també.

Vaig assumir en aquesta cambra, davant de vostè, dos compromisos, i davant de la cambra, dos compromisos: tot allò que tingui a veure per combatre el virus comp- ta amb el suport del Grup Socialistes. Soc conscient que dels vuit grups que tenen representació en aquesta cambra, el seu inclòs, només dos han donat aquest suport al Govern d'Espanya quan jo era titular de Sanitat: els comuns i Ciutadans. Tots els estats d'alarma van comptar amb el seu suport, cap altre grup d'aquesta cambra pot dir el mateix. És igual, vostè té tot el suport del primer grup del Parlament de Cata- lunya en la política que tingui a veure amb combatre el virus; el té. (*Aplaudiments.*) I crec –i crec– que en justa reciprocitat li puc demanar, quan tingui el Govern orga- nitzat, que pel canal que vostè estimi més oportú, pugui tenir el meu grup informació d'allò que pensen fer perquè puguem no entrar en contradicció i, per tant, donar su- port a allò que decideixi el Govern i també suposo que els hi pot ser d'interès conèi- xer en privat aquelles observacions que el meu grup pugui fer al respecte. I també li dono suport amb els fons europeus, ja li ho vaig dir. Aquí estem preocupats, pensem que anem una mica endarrerits, que podem fer més feina, però li donarem suport, sí. Jo estic disposat a acompanyar-lo vostè a veure el ministre que vulgui, la vicepresi- dència..., el vicepresident que vulgui del Govern; si vol que l'acompanyi a Brusselles, l'acompanyo, per donar suport en aquesta matèria a Catalunya. I crec –crec– que és una bona imatge que el Govern que vostè encapçali amb el primer grup de la cam- bra i el primer grup de l'oposició puguin anar, si és que ens posem d'acord, plegats. Sàpiga, en tot cas, que jo li faig aquest oferiment.

Ha parlat de pactes nacionals oberts. I, miri, li dic més: en tot allò que no ens desdibuixi com a alternativa estem disposats a acordar i a treballar per tirar Cata- lunya endavant, això ja l'hi puc avançar; en tot allò que no ens desdibuixi com a al- ternativa, disposats a col·laborar amb vostès i a acordar; els pactes nacionals que ha mencionat em semblen bé i podem treballar-hi.

I vaig acabant. Catalunya, des del meu punt de vista, té molt potencial, molta força i moltes ganes. Té una geografia privilegiada. Som, els catalans i les catala- nes, gent oberta, integradora, acollidora. Tenim una societat dinàmica, d'empreses, d'emprenedors, de treballadors molt formats. La nostra història està repleta d'episo- dis de seny i alguns de rauxa, però més seny que rauxa. Ha permès configurar una personalitat pròpia del nostre poble, condensada en el tan anomenat «catalanisme polític», amb dues notes, des del meu punt de vista, molt subratllables: la voluntat de construir i fer avançar Espanya, d'implicar-nos en la construcció i el progrés d'Espa- nya i també d'Europa; una nota d'uropeisme indissoluble i indestruïble de lo que és la tradició del catalanisme polític.

Els darrers anys no han estat bons per Catalunya. Aquest és el meu punt de vis- ta. I tinc l'obligació de dir-l'hi amb tota sinceritat, eh? Crec que, a més a més, és una mica responsabilitat de tots. Almenys així ho sento jo. Jo crec que en lloc de repetir una fórmula que des del meu punt de vista no ha funcionat... El que vostè ens proposa és repetir-la, eh? Jo crec que, en lloc d'això, cal girar full i obrir un temps nou. Crec que, en lloc d'independència, hem de treballar pel retrobament. Crec que, en lloc d'embat i confrontació, ens cal diàleg sincer i sense límits. I crec que convé un govern de servidors públics que se centri en vèncer el virus, reactivar l'economia i garantir que ningú queda endarrerit. Això és el que crec jo que fa falta.

Sap vostè la meua admiració pel president Tarradellas. Deia ell el 1955 –deia ell– i cito textualment: «El pitjor que podria passar, al nostre entendre» –escriu el presi- dent Tarradellas–, «fora que per comoditat o per covardia no tinguéssim la lleialtat

de dir en cada moment què és necessari. Si els uns i els altres volem fer quelcom de positiu, que ningú no es deixi influenciar per una visió esquifida o massa personal del que ha de ser aquesta gran acció de conjunt de totes les forces catalanes.» Faig meves aquestes paraules.

I concloc anunciant el vot negatiu de la meva formació a la seva investidura i desitjant-li molt sincerament, molt honestament, sort i encerts, perquè la seva sort i els seus encerts seran, si demà és investit, com tot sembla, la sort i els encerts de Catalunya.

Moltes gràcies.
(*Aplaudiments.*)

La presidenta

A continuació, per respondre, té la paraula el senyor Pere Aragonès, sense limitació de temps.

El candidat a la presidència de la Generalitat

Gràcies, honorable presidenta. Conselleres i consellers, diputades, diputats... Diputat Illa, deixi'm començar, avui que potser inaugurarem el que és aquesta legislatura en termes de presidència i cap de l'oposició, agraint-li el to. Crec que està bé que la confrontació d'idees, la confrontació de projectes, fins i tot l'antagonisme en molts dels posicionaments, es pugui fer en un to de respecte, que no exclou tota la contundència en les afirmacions. Però crec que això millorarà el nivell de debat polític en aquesta cambra. I, d'entrada, deixi'm dir-li això. I crec que això és positiu.

A partir d'aquí, vostè ha parlat de confiança, però la confiança al final es tradueix en vots. I si jo avui em presento en aquest debat és perquè tinc la possibilitat demà de poder obtenir la confiança de setanta-quatre diputats i diputades d'aquesta cambra. I no es tracta només... I vostè coneix perfectament quin és el règim del Parlament de Catalunya, i és un..., Catalunya no és un sistema presidencialista, és un sistema parlamentari, i, per tant, és president no qui queda primer en unes eleccions, sinó qui obté més confiança d'aquest Parlament. I això vol dir negociar, vol dir voluntat d'arribar a acords, vol dir flexibilitat, vol dir batallar fins a l'últim segon per poder obtenir la confiança necessària i suficient. I nosaltres ho hem estat fent, i evidentment ho hem estat fent des de posicions, en alguns àmbits, allunyades, però precisament els acords sobre posicions allunyades, i bons acords amb bons mecanismes de seguiment, és el que fa que aquests acords siguin forts.

Els mecanismes de seguiment d'un acord no s'han de veure com una mostra de desconfiança, sinó com una garantia de bon funcionament. I com a exemple d'això avui he tingut l'oportunitat de mirar l'acord entre PSOE i Podemos, del Govern de l'Estat, i en l'acord públic no consta cap mecanisme de seguiment. En tot cas, prefereixo tenir-ne més que no pas tenir-ne cap, perquè això és el que aprofundeix en la confiança absolutament necessària. Per tant, la confiança es mesura en els vots.

L'alternativa a això era una repetició d'eleccions, que jo crec que ningú volia, de la qual el seu partit té experiència, perquè van ser incapaços d'arribar a un acord en el Congrés dels Diputats i va haver-hi una repetició d'eleccions, després de la qual vostè va accedir a ser ministre del Govern de l'Estat. Per tant, jo no voldria passar..., però va passar al senyor Pedro Sánchez. Crec que Catalunya no s'ho mereixia. I, per tant, era important poder arribar a acords. Hem arribat a un acord, hem arribat a consensos. Per tant, la idea de consensos crec que és important.

Vostè també ha confós en bona part, sobre el que és la perspectiva del Govern, probablement, els pronòstics amb els desitjos. I, per tant, crec que forma part més dels desitjos, el que diu que passarà, que no pas dels pronòstics, no?

Llavors, jo tinc una pregunta. Vostè, que és llicenciat en filosofia, si no m'equivoco..., i que, per tant, els mecanismes de la lògica, no?, fins i tot argumental, doncs, són una bona manera per afrontar les discussions. Per què un projecte que representa el 52 per cent dels vots és divisiu i un que representa un 48 no ho és? Per què? Per

què allò que representa una majoria de la gent que va anar a votar...? Que volem que hi vagi molta més, que volem en cada elecció poder anar obtenint i reforçant aquesta majoria. Per què quan l'independentisme guanya és divisiu i quan els partidaris de la unitat d'Espanya guanyen no ho és? Malgrat tenir una proporció que pot variar d'un 4 a un 8 per cent. Per què? Des del punt de vista de la lògica, on és això? Per què nosaltres per defensar el que creiem som divisius, nosaltres per defensar la independència de Catalunya dividim la societat catalana en dos, i vostès, per defensar la unitat d'Espanya, que no té el suport de la majoria dels electors que van anar a votar el 14 de febrer, per què vostès no ho són, de divisius? Jo crec que això s'escapa a tota lògica.

El país és plural i divers, i quan un país és plural i divers i hi ha posicions diverses –i és bo que sigui així– ha de poder articular els mecanismes per definir quina és la voluntat popular d'aquest país. I per això nosaltres defensem un referèndum, però defensem un referèndum perquè el debat pugui ser amb posicions a favor, posicions en contra, perquè vostès s'atreveixin a anar a un referèndum a defensar la seva posició i acceptin perdre'l, arribat el cas –acceptin perdre'l. I jo crec que això, fins i tot per als partidaris de la unitat d'Espanya, si hi hagués un referèndum d'autodeterminació i la majoria de la ciutadania de Catalunya votés a favor de la unitat d'Espanya –jo crec que no seria així, però, en tot cas, arribat aquest cas–, reforçaria i legitimaria la seva posició. Perquè ara el que hem vist és que, elecció rere elecció, la majoria independentista no només és majoria parlamentària sinó que també és majoria del vot popular.

Podríem entrar en un debat sobre si l'esquerra pot defensar el dret a l'autodeterminació o no. Vostès defensen aquella idea en què la defensa del dret a l'autodeterminació per part de l'esquerra hauria de ser inversament proporcional a la distància del lloc que es vol emancipar. És a dir, quan vostès són l'Estat..., i el més pròxim, no, i a mesura que es va allunyant són partidaris de tots els referèndums i de tots els drets a l'autodeterminació de totes les nacions que volen ser independents. Però, a mesura que s'acosta, això ja no, eh? I, per tant, no és esquerra, és nacionalisme espanyol, això; no és esquerra, és nacionalisme espanyol. (*Aplaudiments.*) Legítim –legítim. Faig una crítica del posicionament polític. És legítim defensar això, però crec que també és just subratllar-ne les contradiccions.

I vostè ha centrat bona part de la seva intervenció en parlar de vetos. Vostè no ha signat cap veto a l'independentisme però l'ha verbalitzat continuadament. Tant que no ha fet ni una sola passa per intentar arribar a un acord, que ja li hagués dit que crec que poques possibilitats tenia, no?, de fet, zero possibilitats. Però confon els vetos amb la manca de suports. Que vostè no hagi pogut obtenir la confiança per ser president de la Generalitat no és un veto, és simplement que hi ha una alternativa que pot obtenir més suports. I és així –és així.

En tot cas, de vetos..., aixequem els vetos. Aixequem el veto a que a aquest Parlament es pugui parlar, discutir i aprovar de tot. Aixequem aquest veto. (*Aplaudiments.*) Aixequem el veto a que es pugui parlar de la monarquia, es pugui criticar la sentència del Tribunal Suprem i es pugui parlar de l'autodeterminació en aquest Parlament. Aixequem els vetos.

Vostè demana diàleg a dins de la societat catalana. La societat catalana està representada en aquest Parlament. El diàleg que volem portar a terme a l'Estat per defensar l'amnistia, el dret a l'autodeterminació, un referèndum com a forma de resoldre el conflicte polític..., tinguem el debat en aquest Parlament. Ara, si s'aixequen vetos, després no se'n vagin al Tribunal Constitucional a impedir que es pugui parlar de tot (*aplaudiments*) i que es pugui votar qualsevol posició que ha de defensar el Govern de Catalunya. Crec que això... Perquè, si no, aleshores vostè no està defensant que s'aixequin vetos, vostè el que estaria defensant és que se'n posessin. Per tant, hi estic d'acord: diàleg amb el Govern de l'Estat per defensar el dret a l'autodeterminació, per defensar l'amnistia, i diàleg aquí per parlar de les propostes. La

nostra, dret a l'autodeterminació i amnistia. Quina és la seva? Quina és la proposta dels que defensen la unitat d'Espanya? Quina és la proposta que defensen per Catalunya? Perquè de moment el que tenim és el silenci.

Vostè parla dels darrers deu anys com un fracàs. El que ha fracassat en els darrers deu anys és l'Estat espanyol en la seva capacitat d'oferir un projecte seductor per una majoria de catalans; ha fracassat l'Estat espanyol quan el 2010 el Tribunal Constitucional va laminar encara més i va retallar l'Estatut, i vostès van mirar-s'ho amb passivitat, no va haver-hi cap proposta; va fracassar l'Estat espanyol quan és incapaç de formular cap proposta que suposi una reforma del règim constitucional, fins i tot, i en canvi va rapidíssim, va rapidíssim a poder fer qualsevol reforma, sigui per blindar la monarquia o per blindar les polítiques d'austeritat. Aquest és el fracàs que hem viscut en aquests darrers anys. Va fracassar l'Estat espanyol quan l'1 d'octubre deien que no es votaria, i vam votar. Aquell dia també va fracassar l'Estat espanyol. I segueix fracassant avui –els partits que defensen el projecte actual de l'Estat espanyol a Catalunya– quan a les eleccions darreres del Parlament de Catalunya no obtenen una majoria, i en canvi qui obté la majoria és una majoria independentista.

Per tant, diàleg... Parlem de tot –parlem de tot–; defensin la seva proposta, defensin-la, que sigui la proposta que s'apliqui a Catalunya perquè la gent la vol, no perquè se li imposa a la gent. És que el que volem, el que volem en aquest país, és que el com ens governem ho decideixi la ciutadania, i que pugui escollir, perquè som un país madur, una societat madura, i així és com s'afronten els reptes. I refugiar-se en una petrificació de les normes, una interpretació restrictiva del marc constitucional, com han anat fent, i que cada vegada va a pitjor amb el Tribunal Constitucional, és un error, perquè mina la legitimitat dels projectes polítics. Si vostès creuen en el seu projecte polític, creuen que Catalunya ha de continuar formant part de l'Estat espanyol, defensi-ho en un referèndum, atreveixi's a defensar-ho, tinguin confiança en el seu projecte polític, en la seva proposta per a Catalunya. Nosaltres tenim confiança en la nostra. I sigui quin sigui el resultat l'acceptarem –sigui quin sigui el resultat l'acceptarem–, com hem fet sempre. Per tant, diàleg Catalunya endins, sí, sobretot sense vetos, sense prohibicions i sense amenaces del Tribunal Constitucional.

I la tasca a fer –la tasca a fer. Jo crec que de tasca a fer n'hi ha molta. Li vull agrair la seva, doncs, predisposició a parlar de molts temes. Nosaltres, doncs, evidentment, també volem treballar en l'àmbit de la indústria, en l'àmbit dels fons europeus.

M'ha fet gràcia..., i demostra una mica quina és la mentalitat que tenen vostès de com volen que vagi això dels fons europeus, eh?, que és: «Vagi a veure el ministre –vagi a veure el ministre.» (*Aplaudiments.*) Jo crec que hauríem d'intentar que el ministre vingués, potser, que vingués a conèixer el model productiu, que vingués a conèixer l'economia productiva, la indústria catalana (*remor de veus*), i ens hi trobaríem, als projectes que hi han. I en tot cas –vostès que diuen «truqui als ministres»–, els truquem i en parlem. Moltes vegades potser no els hi diuen a vostès (*remor de veus*), o no ho volen explicar, però truquem i en parlem. I vostès saben que hi han projectes que hem estat treballant i que hem demanat que ens acompanyin, i que algunes coses han costat massa i encara estan costant. I crec que això també vull deixar-ho clar.

La societat catalana demana que hi hagi una reconstrucció d'aquest país en clau econòmica i social. Jo voldria aprofitar també aquesta intervenció per posar de manifest que amb el procés de vacunació que s'està portant a terme en aquest país i que s'està portant a terme a tot l'Estat i a Europa i en altres àmbits i en altres llocs del món, encara no a tot arreu –encara no a tot arreu, i aquí tenim un repte global com a humanitat de poder fer arribar la vacunació arreu perquè fins que no estiguem tots protegits, tothom no ho estarà–..., amb aquest procés de vacunació les dades relacionades amb la pandèmia de la covid estan millorant, estan millorant d'una manera

continuada. Ens situen amb predisposició de poder flexibilitzar les restriccions que han anat limitant la nostra vida social i econòmica.

Jo voldria aprofitar per fer un agraïment a tots els servidors públics que han estat, doncs, al capdavant de la gestió d'aquesta pandèmia i fent front des de primera línia, des dels que estaven a peu d'UCI o a peu de llit de residència, fins als qui corresponia prendre les decisions. Per tant, un agraïment a tot el personal sanitari, a tot el personal dels àmbits essencials, de l'àmbit de residències, de seguretat, d'emergències, de Protecció Civil. I deixi'm, ja que aquest és un debat d'investidura i tindrem un nou govern la setmana que ve..., jo voldria donar les gràcies als equips de Salut i d'Interior, de la consellera Vergés i del conseller Sàmper, i tota la resta del Govern, que han estat treballant de valent per aquesta pandèmia. Gràcies, consellera. Gràcies, conseller (*aplaudiments*) i a tots els equips que han estat treballant en la gestió.

Perquè això ens obre unes perspectives, la vacunació obre unes perspectives de recuperació econòmica, de recuperació de la mobilitat, però cometríem un error si tornem a un model de país molt dependent de sectors econòmics que moltes vegades estan associats a treballs de baixa qualificació. Hem de donar-hi una volta, a això. Tenim l'oportunitat en l'àmbit dels fons europeus, però també en l'àmbit de les mesures que ha de prendre aquest Parlament. Per tant, crec que sí que el país respira la necessitat de començar una nova etapa.

En aquesta nova etapa nosaltres hi posarem tot l'esforç perquè sigui una etapa de més equitat i més prosperitat. Caldrà batallar en la defensa de drets. En aquest Parlament haurem de prendre mesures per protegir el dret a l'habitatge, per protegir les condicions en el treball, per protegir el dret a l'educació i haurem de ser el màxim d'ambiciosos. I aquí crec que caldrà demanar el seu compromís. No pot ser que l'Estat no faci coses i no les deixi fer. Per tant, les dues coses alhora no poden ser: o fa coses i actua per garantir drets o aquells que treballem perquè volem garantir aquests drets, que ens ho deixin fer i que no posin vetos. Ni vetos ni bloqueig, tampoc, no? Per tant, crec que comencem aquesta nova etapa.

La nostra voluntat és de poder fer que els grans elements de governança siguin a partir del consens, però siguin també a partir de la màxima ambició i de la màxima determinació en poder avançar cap a un país més just. I en aquest sentit són els acords polítics de legislatura que vam signar primer amb la Candidatura d'Unitat Popular i després entre Junts per Catalunya i Esquerra Republicana. Per tant, vostè diu que exercirà una oposició divertida. Espero que sigui així. Però crec que aquest Parlament el que ha de fer és afrontar els reptes que ens exigeix la ciutadania, i la ciutadania ens demana que pensem amb la màxima ambició. I en la seva intervenció, en què hi he vist, des del meu punt de vista, no només un excés de resignació, sinó una invitació a la resignació de la resta..., doncs això no ho puc compartir. Nosaltres no ens resignarem. Nosaltres no ens aturarem i estarem plenament determinats per aconseguir que aquest país sigui un país de drets i de llibertats per a tothom; de drets individuals i de drets col·lectius.

Gràcies.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

A continuació té la paraula el senyor Salvador Illa per espai de quinze minuts i mig.

Salvador Illa i Roca

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor Aragonès, intentarem sempre tenir un tot educat i constructiu i correcte. Vostè té tot el meu reconeixement. Jo no he discutit mai el sistema parlamentari que tenim a Catalunya. Ja ho sé, que per ser president el que s'ha d'obtenir és la confiança de la cambra i vostè molt probablement demà l'obtindrà. Dos vegades no l'ha obtinguda, demà l'obtindrà; serà el primer president

de Catalunya que necessita tres sessions d'investidura, però obtindrà la confiança. I tindrà tot el meu reconeixement com a president de Catalunya. I tota la lleialtat del nostre grup i també tota l'exigència perquè exerceixi com a president de Catalunya. Fixi's bé què li dic: tota la lleialtat del meu grup i de la meva persona i tota l'exigència perquè exerceixi de president de Catalunya. Vagi amb compte que no li fallin abans suports més propers. (*Aplaudiments.*) Vagi amb compte.

Hem sigut lineals –hem sigut lineals–, hem sigut coherents. Crec que no li hem generat cap sorpresa ni positiva ni negativa en el que hem fet des del 14 de febrer. Ara, jo també l'hi dic: crec que faria bé vostè, com a president de Catalunya, de prendre en consideració que el primer grup en aquesta cambra és el que jo represento. És així. Només dic això. Però no és una cosa incompatible amb l'altra. L'hi dic. Crec que és una dada, crec que és una dada a tenir en compte.

Jo no... En fi, vostès poden organitzar-se com tinguin per convenient, com si volen cada dia fer una reunió. Lo que vulguin; això és igual, això depèn de vostès. Jo li dic que la impressió que a mi m'ha donat i que crec que ha donat a un conjunt ampli de catalans i catalanes el reguitzell de comissions de seguiment és que donen a pensar que hi ha un clima de desconfiança. Tant de bo no sigui així. Si jo no ho desitjo. Jo l'hi he dit i ho torno a repetir: jo els jutjaré, els jutjarem per allò que facin, per l'acció de govern que tirin endavant. I el nivell de cohesió que tingui el seu govern es demostrarà en les properes setmanes, mesos, anys. Faig un plantejament, suposo..., i m'agradaria que fos així, fixi's què li dic, és que m'agradaria que fos així, ja portem masses legislatures escurçades a Catalunya, jo vull una legislatura de quatre anys. Bé, tant de bo sigui així.

Ara, deixi'm dir-li, tinc l'obligació a dir-li, crec: hi ha molts indicis que no apunten en aquesta direcció. Ni el procés de negociació que han seguit perquè vostè aconsegueixi aquest suport de setanta-quatre persones... Compte, que vostès porten governant junts fa cinc anys, no és que no es coneguessin, eh? –cinc anys. I a més a més, ja ho he dit, crec que això ha «mermat» el prestigi a les institucions i la seva autoritat. I tantes comissions dona la impressió que després de cinc anys hem de vigilar-nos tant? Però, bé, tenen dret a fer el que vulguin.

Jo no vull una repetició electoral, no l'he volguda mai. Jo he dit el que volia –i que no he aconseguit, és veritat, de moment almenys–, que és que la majoria d'esquerreres d'aquest Parlament s'articulés en un govern d'esquerreres. Això depenia en part de vostè, i vostès no han volgut. I poden fer el que tinguin per convenient. Jo el que li pregunto és: «I per què han esperat tres mesos?» Per què el 21 i 22 de febrer, que és el cap de setmana posterior al 14 de febrer, no es reunia vostè amb el senyor Sánchez i pim-pam-pum ho arreglaven? Per què hem hagut de passar tres mesos...? Enmig d'una pandèmia, que vostè..., era vostè que no volia fer eleccions el 14 de febrer, era vostè que deia que no es podia. Per què hem hagut d'esperar tres mesos? Amb el dany institucional, reputacional, des del meu punt de vista almenys, i del seu prestigi personal i polític que això ha suposat. Per què? Això és el que jo no sé respondre. No ho puc respondre. Això ho pot respondre vostè i les formacions polítiques. Per què? Per què tres mesos? I enmig vostè ha dit: «Govern en solitari.» Va dir-ho vostè, no ho vaig dir jo. Jo he callat –jo he callat. No hi he interferit. Vaig constatar que vostès seguien amb que amb nosaltres res de res i he callat.

I, quan vostè m'ha trucat per altres qüestions que mantindrem en l'àmbit privat i que mai han sigut per a la investidura, he estat a l'altre costat per ajudar en el que he pogut. Són vostès que ho han fet, va ser vostè que va dir que volia un govern en solitari i que assumia aquest compromís, i quinze dies després no. Jo vull dir que això ho haguéssim pogut fer tres mesos enrere i començar a treballar. Això és el que li he dit jo, i vostè no m'ha acabat de contestar, no?

I el meu pronòstic ja li he dit quin és, que pel que hem vist no hi han auguris. I el descartament de persones –el descartament de persones, que lo normal és que la gent aspiri a formar part d'un govern quan il·lusiona–..., jo he vist un descartament

de persones, i m'ha semblat que això és un indicatiu també, en fi, de sortir amb poca empenta –deixi-m'ho dir així, eh?

Ara, jutjarem pel que vegem, no en tingui cap dubte, d'això. Jutjarem pel que vegem. I el meu desig –ja l'hi he dit ben explícitament– és que durin vostès quatre anys. I tant de bo l'encerti. Li he acabat desitjant encert i sort, perquè el seu encert i la seva sort seran les de Catalunya. I soc sincer amb això.

Vostè em diu: «52 per cent i que per què era divisiu.» Miri, m'ha preguntat i jo, en fi, he fet filosofia i..., «per què és divisiu?» Jo crec que vostè mateix no..., perquè, miri, per això no fa falta ni estudiar filosofia ni fer lògica ni res; fa falta observar la realitat. (*Rialles.*) I Catalunya avui no està més cohesionada que fa deu anys. No calen tants estudis ni masses lectures. Cal mirar, cal passejar per Catalunya. I això ho sabem tots. I jo estic disposat a ajudar per resoldre això. I estic disposat a escoltar. I, de fet, escolto la majoria de..., els representants d'aquesta majoria de gent que s'ha desenganyat d'Espanya, ja ho sé, s'han desenganyat i volen la independència. Els escolto i intento comprendre. Jo li demano que vostè faci el mateix. I l'únic que li dic és que el seu plantejament de marcar l'horitzó..., vostè ha dit: «Vull culminar la independència de Catalunya.» I això és divisiu, perquè hi ha molta gent a Catalunya –m'és igual si és el 48, el 49, el 45 o el 51, hi ha molta gent a Catalunya– que això no ho volem i també som catalans. (*Aplaudiments.*) I vostè –i vostè– a partir de demà ens representarà, vostè ens representarà. I vostè s'ha d'adreçar també a aquestes persones, a aquests catalans que no compartim ideologia.

Jo el que dic és: «Fem un diàleg Catalunya endins. Seiem, asseguem-nos, escoltem-nos.» I diu: «I vostè, què planteja?» Autogovern i retrobament. I ho tinc escrit. No el vull «atossigar» aquests dies, li enviaré els documents. (*Rialles.*) Li enviaré els documents. Però diu: «Govern és qui..., no, el 2014. I vostè em pot dir: «No se n'ha sortit.» Té raó. Tampoc vostè, de la independència. (*Rialles i aplaudiments.*) Tampoc vostè –tampoc vostè. Jo el que dic és: «Treballem per això, conjuntament si és possible.» I, si no, vostè té tota la legitimitat per defensar això, i jo també la tinc per dir-li que aquest, des del meu punt de vista, no és el punt de trobada de la societat catalana.

I compte, que estem encara en pandèmia, i amb unes conseqüències socials i econòmiques que vostè sap perfectament, bé, que són preocupants, eh? Hi han elements per sortir-nos-en. Jo hi estic d'acord i ajudaré en això, però són situacions preocupants.

Jo no vull entrar en masses debats teòrics. Jo, tal com ho entenc, els valors d'esquerra són els valors de la solidaritat. I per a mi, tal com jo ho entenc –l'hi dic amb el màxim respecte–, un plantejament independentista és molt fàcil que sigui contradictori a un plantejament de solidaritat. És tal com jo ho entenc. Vostès poden entendre-ho i argumentar-ho d'una altra manera. (*Veus de fons.*) Jo ho entenc així –jo ho entenc així. I ho dic amb tot el respecte. I veig que el senyor Bargalló nega amb el cap, i té dret a negar amb el cap. Però jo ho entenc així. Per a mi, els valors de l'esquerra van indissolublement lligats als valors de la solidaritat. I entenc que el plantejament, almenys tal com l'ha percebut –admetin-me això– bona part de la societat catalana, és un plantejament que molta gent ha viscut com un plantejament d'insolidaritat i d'exclusió. I això és el que a mi em preocupa.

I crec també sincerament que, en la meua intervenció –i si ha sigut així, m'he explicat fatal, i tinc molt recorregut de millora–, jo no he fet un plantejament ni una intervenció de nacionalisme espanyol. Jo no soc nacionalista. (*Aplaudiments.*) Ni català ni espanyol. No ho soc. No m'agrada posar-me etiquetes, però si me'n vol posar una, i fer-me feliç posant-me-la, posi'm l'etiqueta de «tarradellista» –tarradellista. (*Alguns aplaudiments.*) I ens uneix al seu partit i al meu, fixi-s'hi. (*Alguns aplaudiments.*) Si em vol posar una etiqueta en la que jo em senti reconegut, posi'm l'etiqueta de «tarradellista», no «nacionalista», perquè no ho soc. Respecto els que ho són, només faltaria, però jo no ho soc i no crec que hagi fet una intervenció així.

Amb lo dels vetos a mi em sembla –dit amb tot el respecte– que vostè ha fugit d'estudi. Jo, escolti'm, jo lo que li dic és... Vostè va signar un document; jo crec que es van equivocar. I a mi, la veritat –no m'ho prengui com un menyspreu–, a mi no em treu el son. Però crec que és un error. No em treu el son que hagin signat aquest document. Ja portem alguns «tiros» tirats en tot això, sap? Però crec que és un error. I crec que vostè hauria de començar la seva presidència, bé, doncs, amb un plantejament obert a tothom i en particular, si m'ho permet, a un grup polític, bé, que no és el quart, ni el cinquè, ni el sisè, ni el vuitè d'aquesta cambra, que és el primer. Vostè té suports per ser president, jo no, però és el primer grup d'aquesta cambra.

Jo li he demanat això, i vostè em parla de vetos. Escolti'm, en un estat de dret hi ha unes regles de joc i s'han de respectar. I és normal, a més a més, que en un estat compost hi hagi conflictes de competència. Jo estic disposat a ajudar-lo, a ajudar el meu país, que és Catalunya, a que aquests assumptes es resolguin. Hi estic disposat. Ara, no me'n faci escarafalls, perquè en tot estat compost –en tot estat compost, en tot– hi ha conflictes de competències, i la manera d'evitar-los és respectar el marc legal vigent, i a vegades hi han interpretacions divergents que porten a collisió. I si hi han situacions d'aquest tipus, jo m'ofereixo. I pot ser que a vegades s'equivoqui el Govern d'Espanya; no li dic que no. També a vegades es pot equivocar la Generalitat, no? Doncs intentem, si hi ha una equivocació o un plantejament, modificar-ho i arreglar-ho i tirar endavant. Jo li dic això.

Llavors, m'ha parlat molt del fracàs de l'Estat espanyol..., sí, en coses l'Estat espanyol..., el Govern d'Espanya, doncs s'ha equivocat, clar que s'ha equivocat, els darrers anys, sí, com el de Catalunya. Però té un pressupost, el Govern d'Espanya. I aquí no; aquí no el tenim, el tenim prorrogat. Jo he valorat..., perquè una de les coses que em preocupa més és la modernització de la Generalitat de Catalunya; és una de les coses que em preocupa més. I m'ha semblat que vostè, que a més a més és un home, un polític, jo crec, pel que el conec, *vamos*, pel que l'he tractat, que és amant de la gestió i que li agrada arremangar-se i baixar al detall i gestionar, diguem-ne... No, no ho critico, però hi ha altres maneres d'exercir un lideratge polític que consisteixen més en un *hands off*, en dir: «Escoltin...» Però jo crec que a vostè li agrada això. I crec que hi ha un repte aquí, que no és fàcil a més a més, no és fàcil. Jo aquí l'ajudaré. Si vostè es deixa ajudar, l'ajudaré, perquè també crec que cal modernitzar-ho. Ara, col·laborem amb aquestes coses que podem col·laborar, però no em digui que tots són fracassos del Govern d'Espanya i que aquí..., jo crec que no és un..., jo almenys no he anat per aquí quan li he plantejat això. I hi insisteixo. Em diu: «Quina és la seva proposta?» Jo ja li he dit, la de l'autogovern i la del retrobament. Pot no agradar, però és la meva, és la que crec que pot tenir un punt d'encontre, no?, en la societat catalana. És la que crec que pot tenir un punt d'encontre en la societat catalana.

Quan ha parlat de les tasques a fer ha mencionat els fons europeus. Bé, m'ha dit, i jo crec que, en fi, i l'hi reconec, amb una certa gràcia..., diu: «Bé, els ministres...» Sap qui decideix els fons europeus? Europa –Europa. Són ells els que han de donar l'imprimàtur final als projectes i són ells els que poden aturar projectes. Jo crec que hem d'anar a Europa. Crec que no hi hem anat prou –crec que no hi hem anat prou. I em sembla que un repàs objectiu de les agendes dels representants del Govern de Catalunya els darrers..., no el darrer any, els darrers deu anys, crec modestament que em dona la raó. Jo el que intentava dir-li és, si vol, si creu que jo puc ser d'utilitat en aquest assumpte, disposi. Miri, ja ni l'hi demano, m'ofereixo. Si creu que puc ser d'utilitat, disposi. Home, la família socialdemòcrata a Europa no és majoritària ara, però alguna influència, alguna, en té. Alguna en té. I un català..., que sé que molts diputats i diputades no..., en fi, pensen molt diferent d'ell, però un català que tenim allà es diu Josep Borrell. (*Remor de veus.*) Sí, sí –sí, sí. Si ho descobreixen ara em preocuparé una mica. (*Rialles.*) És el càrrec institucional més important que tenim..., que té un espanyol i un català en aquest moment. I crec, a més a més, que estaria

disposat a ajudar. Ara, si vostès no volen, tenen tot el dret a rebutjar-ho. Jo li faig un oferiment sincer: si vol, ajudo.

I parli tant com vulgui i amb discreció –jo no n'he de fer res– amb qui vulgui del Govern d'Espanya. Alguna cosa tenen a dir, també, en matèria de fons europeus, i vostè ho sap perfectament. I el 26 d'octubre –ho he dit diverses vegades– a vostè el van convidar a una reunió que hi havia amb Ursula von der Leyen, i hi havia un oferiment sincer del Govern d'Espanya. És un repte enorme, els fons europeus; no és senzill gastar 140.000 milions d'euros en sis anys i gastar-los bé. No és senzill. I vostès, el Govern en funcions, i vostè en particular, que és conseller d'Economia, ho saben. I en aquest assumpte jo em limito a dir: «Ajudo.» I, si vostès frivolitzen amb aquest oferiment d'ajut, doncs tenen tot el dret a fer-ho. Jo el seguiré mantenint. I, si no volen i se'n surten vostès sols, doncs perfecte. I si ho fan bé, jo ho reconeixaré, com he felicitat avui a l'inici de la meua intervenció la consellera Vergés pel procés de vacunació, i no em cau cap anell.

Per cert, per què li costa tant reconèixer que la vacunació ha sigut un treball conjunt amb la resta d'Espanya? Per què? (*Veus de fons.*) No, però no ho diu, no ho diu. I que ho digui vostè, que serà president de la Generalitat, és diferent que ho digui jo, que he sigut ministre del Govern d'Espanya. Per què li costa tant? És que ha sigut així –és que ha sigut així. És que ha fet aportacions molt importants, la Generalitat de Catalunya representada per la consellera Vergés, però també el Govern Basc, però també la Comunitat Autònoma d'Andalusia, també el Govern d'Espanya. Hi hem treballat junts. I per què? Per què costa tant dir en aquesta cambra: «Hem treballat conjuntament amb la resta de territoris d'Espanya i amb el Govern d'Espanya en un marc europeu per aconseguir vacunar...»? que és un èxit històric sense precedents. Per què costa tant? Jo no ho entenc. Crec que faríem un petit pas, però faríem un pas endavant si ho reconeguéssim, no?

En l'àmbit social, pot comptar, ja ho he dit, amb el suport nostre. Anirem veient els plantejaments que vostès fan, però pot comptar amb el suport nostre. I també he dit que intentaria que l'oposició, a poder ser, fos divertida, però he dit que seria contundent. No vull que els portem a engany. I he dit i he explicat per què no tindrien, no li donaríem cent dies de gràcia. He dit que des del minut zero... I no vull que ens portem a engany amb això. Ofereixo col·laboració, però farem una oposició contundent, perquè el projecte polític que vostè proposa a la cambra no el compartim. I jo admiro els plantejaments ambiciosos, però encara els admiro més si a més d'ambiciosos són realistes.

Moltes gràcies, senyor Aragonès.
(*Aplaudiments perllongats.*)

La presidenta

A continuació té... (*Pausa.*) El candidat refusa de fer la contrarèplica, per tant, a continuació tindrà la paraula el senyor Albert Batet, president del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

Albert Batet i Canadell

Molt honorable presidenta, diputats i diputades, membres del Govern, conselleres, consellers, senyor Aragonès..., també saludar els presidents de la Generalitat que avui ens acompanyen, que poden fer-ho de forma presencial, i també saludar els presidents de la Generalitat i del Parlament que avui no ens poden acompanyar, i que ens consta que també estan seguint aquesta sessió, com la presidenta del Parlament, també republicana, la presidenta Forcadell; com el president Puigdemont, també republicà, a l'exili –i a la presó. A ambdós un record cordial, als presidents que no poden ser aquí fruit de la repressió de l'Estat espanyol. (*Aplaudiments.*)

Si m'ho permeten, amb total cordialitat, com que el senyor Illa m'ha fet una referència personal, no?, que m'ha interpellat de forma directa, que parlava d'etiquetes, si de dretes o d'esquerres... Miri, jo li puc dir que jo soc catalanista, molt puigde-

montista, eh?, i que cadascú utilitzi els conceptes que cregui més oportuns per expressar els seus ideals, que també es demostrin amb aquelles iniciatives polítiques que es desenvolupen.

Vostè parlava que els valors de l'esquerra són els de la solidaritat. Doncs, home, el Partit Socialista, diguéssim que aquesta setmana aquests valors de l'esquerra els ha pogut evidenciar, quins són, vetant una llei trans, amb VOX i el PP, al Congrés dels Diputats (*aplaudiments*), i, com hem vist, de forma vergonyant, amb deportacions i devolucions en calent a Ceuta i Melilla. (*Aplaudiments.*) Si aquests són els ideals del progressisme, els he de dir que ben segur que nosaltres no els compartim en absolut.

Bona tarda a tothom. Senyor Aragonès, candidat, avui i demà viurem una sessió important. Amb aquesta sessió, amb la seva investidura, senyor Aragonès, iniciem el recorregut del Govern del 52 per cent; del Govern que comportarà l'aval ciutadà més ampli de la història de la democràcia en autonomia al Parlament de Catalunya per avançar cap a la república catalana; del Govern que, per descomptat, també haurà de liderar la sortida de la crisi sanitària, econòmica i social.

La ciutadania ens va donar un mandat molt clar el 14 de febrer, el 52 per cent. Aquest va ser el resultat de l'independentisme a les urnes, motiu pel qual demà vostè serà investit president. Els partits independentistes per separat van perdre les eleccions, però l'independentisme en el seu conjunt va guanyar les eleccions; la suma de les diferents identitats de l'independentisme va guanyar les eleccions amb més força que mai. Per tant, sense la majoria d'un partit o d'un altre partit, trenta-tres a trenta-dos, la ciutadania ens va donar un mandat molt explícit: unitat. I ens va dir: «Poseu-vos d'acord.» I ens hem posat d'acord.

Avui tenim un acord per una legislatura que ha de permetre que Catalunya tingui un govern independentista, fort i estable. Certament, hem trigat més del que ens hauria agradat; han passat més de tres mesos de les eleccions i han estat gairebé cent dies de negociacions, de negociacions llargues i intenses. Per això també aprofitem aquest Ple per reiterar les nostres disculpes, com ja van fer el mateix dilluns el secretari general del nostre partit, Jordi Sánchez, i vostè mateix. La política millora amb l'autocrítica, justa i necessària. I això és el que ens pertoca fer avui aquí davant de la ciutadania.

El senyor Illa em reconeixia la sinceritat –a vegades– de les meves afirmacions. I, clar, però aquí a Catalunya malgrat tot hi ha acord, tenim acord, no com a Madrid, com van fer vostès, el PSOE i Podemos, que ens van obligar els ciutadans a tornar a les urnes per acabar tancant un acord només quinze dies després d'unes segones eleccions. Poques lliçons podem rebre de certes pràctiques polítiques quan veiem que s'apliquen des de l'Estat espanyol i des de Madrid.

Tanmateix, avui i aquí, en seu parlamentària, ens hem de reconèixer que és un acord treballat, patit i fins i tot suat; un acord que des de Junts per Catalunya hem volgut explicar-lo bé i parlar amb la militància, fins i tot assumint el risc de ser rebutjat en una consulta interna, on l'acord va ser aprovat per àmplia majoria, demostrant un gran sentit de país.

Per això, és un acord ben forjat, un acord que aportarà més solidesa, més coherència, més estabilitat que qualsevol altre acord tancat de forma de pressa i corrent durant les primeres setmanes de negociació. Perquè hi havia una feina que calia fer i que hem fet; una feina que ha requerit temps, segurament més del que tots desitjàvem, però que ha requerit discreció, generositat i responsabilitat.

Potser ara no vivim amb l'èpica aquest acord històric, però pot ser un acord que faci història. Venim d'una legislatura on teníem un acord que segurament va aixecar moltes expectatives i vam acabar anant de més a menys; en canvi, l'acord que avui formalitzem és diferent: segurament no aixeca les mateixes expectatives, i justament aquesta pot ser la seva virtuositat i una nova oportunitat, i acabem anant de menys a més. Perquè parteix d'una base molt sòlida, el 52 per cent dels vots, i ara ens pertoca

recórrer el camí d'aquest acord i omplir de contingut el que va més enllà de declaracions i de conceptes abstractes. Depèn de com ho fem, veurem si l'esforç haurà valgut la pena. Per experiència, sabem que només avancem si actuem com a aliats, amb unitat, amb lleialtat i confiança mútua.

Des de Junts per Catalunya defensem que aquesta és la legislatura del «recuperem-nos» i del «preparem-nos», del «junts per fer» i del «junts per ser»; recuperem-nos del sotrac provocat pel coronavirus i preparem-nos per construir la república catalana.

Com hem dit, des de la mateixa nit del 14 de febrer, el resultat de les eleccions representa una victòria històrica de l'independentisme. Si la repressió i la persecució de l'Estat pretenien silenciar, atemorir o fer desistir l'independentisme, la resposta de la ciutadania és aquesta: 52 per cent de vots i 74 diputats. I si la repressió i la persecució de l'Estat volien liquidar i fer desaparèixer els partits independentistes, la resposta és aquesta: acord de legislatura i acord de govern per fer possible la independència i per assolir la república catalana. Volien caldo? Doncs dues tasses. I així de clar els ho diem: aquesta és la realitat, senyor Illa, de Catalunya, encara que a alguns aquí i a alguns allà no els agradi.

L'independentisme segueix viu i segueix determinat. Sens dubte, la repressió ens ha deixat ferides que encara patim, especialment els que són a la presó i a l'exili i els qui som perseguits judicialment o els qui han d'afrontar multes milionàries. Però la repressió ni ens ha doblegat ni ens ha vençut, tot al contrari. Ara som més conscients de les nostres debilitats, però també som més conscients de les nostres fortaleces. I sabem que som més forts quan unim esforços, quan ens conjurem per definir una estratègia conjunta que ens compromet i ens interpella a tots. Ho vam fer el 9 de novembre, ho vam fer l'1 d'octubre i el 27 d'octubre, i vam guanyar.

Ara, els tres partits independentistes, legítimament, tenim plantejaments diferents. Només cal repassar els tres programes electorals de cada formació. És una obvietat innegable. El compromís de Junts per Catalunya és amb el primer d'octubre i amb la declaració d'independència del 27 d'octubre. De fet, no hi ha cap acord d'aquest Parlament que hagi invalidat aquest acord o que l'hagi anul·lat. És més, s'ha vist reforçat amb el 52 per cent de vot independentista, i això ens obliga a tots... De fet, és evident que, si Junts per Catalunya disposés de 68 diputats, voldríem emprendre un camí determinat, de la mateixa manera que si Esquerra Republicana hagués aconseguit 68 diputats, que voldria seguir el seu. I el mateix amb la CUP, és clar. De ben segur, no tindríem, però, la mateixa força i possiblement tampoc arribaríem a bon port, perquè no hi hauria el mateix compromís ni la mateixa implicació de totes les parts. La imposició no és mai la solució.

La ciutadania ho sap perfectament, perquè va fer, aquesta, l'escrutini de les urnes. Ens ha atorgat la responsabilitat d'entendre'ns, d'avançar junts. Per tant, el primer deure que teníem era refermar els punts de partida que compartim, conjugar les diferents estratègies i establir els espais de coordinació i de consens per disposar d'una direcció col·legiada. Així figura a l'acord de govern al qual hem arribat.

I, a continuació, permetin-me que faci referència a cada una d'aquestes qüestions. Els cinc punts de partida que compartim són: primer, «el dret de l'autodeterminació és l'única via per resoldre el conflicte polític entre Catalunya i l'Estat espanyol». Segon, «l'amnistia és l'única solució possible per posar fi a la repressió». Tercer, «només un referèndum d'autodeterminació acordat amb l'Estat espanyol pot substituir el mandat polític del referèndum del primer d'octubre». Quart, «cal un govern fort, amb una agenda nítidament independentista per reforçar les nostres posicions». I cinquè, «és necessari reprendre la iniciativa conjunta de l'independentisme».

Són uns punts de partida de consens, que compartim des de fa temps i que ens han de servir de brúixola per guiar-nos i no desviar-nos del camí. Per tant, parlem de la necessitat de conjugar les diferents estratègies, de traçar una ruta compartida per assolir el nostre objectiu compartit. Tenim la via del diàleg i la via de la confronta-

ció. I, certament, hi ha qui pretén mostrar que aquestes dues posicions són oposades, però no ho són. La política mateixa és confrontació i és negociació. Són dues cares de la mateixa moneda. Són dues visions complementàries i necessàries alhora. La qüestió radica en quina és l'estratègia que es prioritza, amb quina intensitat, amb quina gradualitat se n'aplica una o altra.

I aquí, evidentment, els punts de vista dels tres grups són divergents, però el resultat de les urnes són els que són: 33 a 32. Cap partit independentista va guanyar les eleccions, sinó que les va guanyar el conjunt de l'independentisme. Aquesta és la força de la unitat i de l'acord de govern. Ens uneix fer efectiu el mandat del 52 per cent independentista i, per tant, té tota la lògica del món que conjuguem les diferents estratègies. Arribar a acords com el que avui permetrà..., demà, invertir el senyor Aragonès implica cedir, fer concessions. Per això, des de Junts per Catalunya donem una nova oportunitat sincera a la taula del diàleg.

El nostre escepticisme no serà un impediment per treballar, per participar lleialment en el procés de diàleg, i esperem que de negociació, amb el Govern espanyol. Sempre hem dit que la millor solució per resoldre el conflicte polític és a través d'un referèndum d'autodeterminació acordat amb l'Estat. Ara bé, tots sabem que el procés de negociació amb l'Estat té unes dificultats enormes i unes possibilitats molt limitades, i en especial si no aconseguim incrementar la nostra força de negociació. No podem oblidar que cap govern espanyol, ni del Partit Popular ni del Partit Socialista, ni del Partit Socialista amb Podemos..., cap govern espanyol ha obert mai una via real de diàleg des de l'inici del procés d'independència.

El senyor Illa diu que està sorprès de les poques esperances en el diàleg que posa Junts per Catalunya. Doncs miri, ahir mateix vam veure com el seu primer secretari, ara actual ministre, el senyor Iceta, rebutjava... ministre del Govern espanyol, rebutjava negociar l'amnistia i l'autodeterminació. El ministre català, que ja rebutja el diàleg i la negociació des de bon començament, que és qui hauria de tenir més disposició a abordar el conflicte. Res més a dir. I després ens invita que anem per Europa a explicar i a resoldre i a fer política des de la Generalitat de Catalunya, i a la vegada les seves institucions, com el Tribunal de Cuentas, posa multes milionàries al Govern del president Mas i del president Puigdemont, unes multes que no es poden... Escolti'm, inimaginable es pugui posar tan entredit el Govern de la Generalitat de Catalunya.

Per això, també nosaltres des de Junts per Catalunya compartim treballar les vies de la confrontació democràtica amb l'Estat espanyol per aconseguir la república catalana. I, en aquest sentit, ens caldrà la implicació i la complicitat de tots els actors de l'independentisme, des dels partits polítics a la societat civil. Només junts avançem i només junts guanyarem. Per aquest motiu, amb l'acord de govern detallem els espais de coordinació amb una direcció estratègica col·legiada que defineixi els passos compartits en tots els àmbits d'actuació, tant des d'un punt de vista institucional i social. Un punt de trobada que permeti fixar els objectius estratègics, concretar l'acció política i la mobilització ciutadana, promoure la unitat d'acció en totes les cambres legislatives, en totes aquelles qüestions vinculades amb l'emancipació nacional, i assumir les respostes urgents davant les amenaces de drets i llibertats, i, en particular, davant la repressió de l'Estat espanyol. I apostem perquè aquest espai s'emmarqui dins del Consell per la República.

Que quedi clar, Junts per Catalunya reconeix la sobirania de les institucions catalanes, i en cap cas hem contemplat mai cap tutela, com ho ha reconegut el mateix president Puigdemont, en públic i en privat, com vostè mateix sap. Entenem que aquesta fórmula de coordinació i de direcció col·legiada és la millor garantia per no cometre errors del passat i tornar a agafar la iniciativa. Hauria estat una irresponsabilitat enorme desaprofitar l'oportunitat històrica del 52 per cent. No ens ho podíem permetre com a país. Hauria estat un error majúscul dilapidar les esperances de la majoria dels catalans i catalanes per consolidar la república catalana. No ens ho po-

díem permetre. De la mateixa manera que hauria estat imperdonable llençar per la borda els esforços individuals i col·lectius de la darrera dècada.

No podem escapar el fil roig del 9 de novembre, de l'U d'Octubre o de la declaració d'independència del 27 d'octubre, ni podíem permetre que els sacrificis que estan fent molts companys que pateixen la presó, l'exili o la persecució judicial, deixessin de tenir sentit. Els ho devem, ens ho devem. Perquè no podem oblidar que la causa de la república catalana és la causa de llibertat, de progrés i de benestar. Preparem-nos, doncs, per fer-ho realitat. Estem preparats.

Tanmateix, com hem mencionat anteriorment, també necessitem recuperar-nos dels estralls causats per la crisi sanitària, econòmica i social. Per això, cal un bon govern. És el que vol Junts per Catalunya, un bon govern. Coneixem les dificultats que viuen moltes famílies, perquè ens toca de prop. Amb major o menor mesura, a tothom li ha tocat de prop aquesta pandèmia; ningú n'ha sortit indemne. Molta gent té problemes econòmics per tirar endavant, moltes persones també pateixen les conseqüències emocionals de la pandèmia. Hi ha gent que ha perdut familiars o amics per culpa del virus; persones que han patit la malaltia; treballadors que s'han quedat sense feina; emprenedors que han hagut de tancar el negoci; ciutadans que s'han quedat sense estalvis o gent que durant mesos no ha vist ni els seus pares, ni els seus fills ni els seus avis o amics per precaució i evitar el risc del contagi. I no podem deixar de donar les gràcies a tots els professionals, sanitaris i sociosanitaris, i a tots els serveis essencials que han fet que tot fos més fàcil. Infinites gràcies a tots i a totes en nom de Junts per Catalunya.

Perquè gestionar la pandèmia no ha estat senzill per a cap govern, i encara ho ha estat menys per al Govern de la Generalitat de Catalunya. Hem de recordar que la pandèmia va esclatar amb la legislatura esgotada i que Catalunya ha hagut de fer-hi front des de l'octubre sense tenir president per culpa de la irresponsabilitat de l'Estat espanyol. Per tant, hem tingut durant molts mesos un govern en funcions, que, malgrat tot, ha complert les seves obligacions, i avui és un bon dia per reconèixer-ho i donar-ne gràcies. Per exemple, per posar exemple, el ritme de vacunació, que ja supera els tres milions i mig de dosis a Catalunya.

Ara, amb el nou Govern, ens pertoca prendre decisions valentes, solvents i eficients, amb una mirada de present i de futur per protegir l'estat del benestar i per garantir la recuperació econòmica. Ni volem ni podem deixar enrere a ningú. Hem de ser al costat de la gent, perquè tothom tingui una vida digna i disposi d'oportunitats per desenvolupar el seu projecte de vida i de futur. I aquesta és la nostra prioritat i, per tant, permeti'm que destaquï aquelles mesures que des de Junts per Catalunya considerem més rellevants.

Primera, dissenyar un pla de reactivació econòmica i protecció social a través dels fons europeus Next Generation. Segona, elaborar un pla d'obertura segura de l'activitat del nou context pandèmic postalarma en l'àmbit econòmic, social i cultural. Tercera, impulsar el nou Pla nacional per a la indústria i un pla de la reindustrialització territorial amb una visió global de tot el país. Quart, desenvolupar un pla de xoc per a l'ocupació juvenil. Cinquè, dotar de recursos sanitaris amb 5.000 milions d'euros durant els propers cinc anys i potenciar la integració dels serveis sociosanitaris. Sisè, incrementar progressivament el pressupost educatiu per aproximar-nos al 6 per cent del PIB i defensar el model d'escola catalana. Setè, augmentar el pressupost d'habitatge fins a 1.000 milions per assolir la despesa pública en política d'habitatge fins a la mitjana europea. Vuitè, impulsar un pacte nacional per la llengua, per protegir la llengua, incentivar-la, incrementar-ne el seu ús entre la població de Catalunya. I garantir –novè– la despesa com a país de dos-cents euros/habitant en cultura, amb un compromís de destinar-hi com a mínim un 2 per cent del pressupost. I desè, elaborar un programa de dinamització de les zones de Catalunya afectades pel despoblament per garantir un equilibri territorial, especialment en la digitalització, que és la revolució econòmica més important que estem vivint.

Impulsem, doncs, una agenda de reconstrucció, de transformació del servei del país i de la seva gent, que doni resposta als reptes econòmics, socials, climàtics i de digitalització, de paritat i de governança. Com he dit, tenim la necessitat de fixar una mirada llarga i l'obligació de posar les bases del país que volem per a les pròximes generacions. Volem un país que transiti cap a la societat del coneixement, que fomenti l'ocupació de qualitat, que tingui vocació de lideratge internacional. Volem un país que prioritzi el benestar, la igualtat, els drets civils, que treballi pel reequilibri territorial, que respecti el medi ambient i sigui energèticament sostenible. I volem un país que sigui plenament democràtic. Tenim l'ambició de ser-ho, de ser un país de llibertat, de progrés i de benestar i també tenim les potencialitats per fer-ho.

Catalunya té esperit d'avantguarda i de modernització, de pensar de valent, de tenir interioritzada la cultura de l'esforç, d'emprendre, d'innovar, d'excellir en molts sectors emergents. Catalunya, els catalans i les catalanes tenen ganes de guanyar-se el futur, però hem de recordar que no podem viure amb plenitud dins l'Estat espanyol, perquè és un estat que ens va a la contra, amb unes competències laminades i amb un dèficit fiscal de 16.000 milions d'euros anuals, que massa poc sovint recordem que no permet gestionar els nostres propis recursos. Per això, hem de treballar per aconseguir la república catalana.

Acabo. Candidat Aragonès, demà tindrà els vots afirmatius de Junts per Catalunya. És públic i notori a partir de l'acord segellat ja fa uns dies. Demà assumirà l'honor més gran que pot aspirar un ciutadà, que és presidir el seu país i es convertirà en el cent trenta-dosè president de la Generalitat de Catalunya. Serà, doncs, el president de la legislatura i del Govern del 52 per cent, del Govern amb el suport independentista més ampli de la història. Sabem que és conscient de l'enorme responsabilitat que representa aquesta fita històrica de l'independentisme.

Siguem-ne dignes, perquè no podem malbaratar els somnis i les esperances de tanta i tanta gent. Ens tindrà al seu costat amb lleialtat, amb compromís, però fer-ho també ho farem amb fermesa, amb determinació per avançar i per guanyar la república catalana. Li desitgem tota la sort i tots els encerts, perquè la seva sort i els seus encerts seran també la sort i els encerts de Catalunya.

Moltes gràcies a tots i a totes.

(Aplaudiments.)

La presidenta

A continuació, per respondre, té la paraula el senyor Pere Aragonès, sense límit de temps.

El candidat a la presidència de la Generalitat

Moltes gràcies, presidenta. Senyores i senyors diputats, conselleres, consellers... Diputat Batet, moltes gràcies per la seva intervenció. Voldria començar fent un agraïment a Junts per Catalunya pel seu suport en aquesta investidura, per l'acord a què hem arribat en aquests darrers dies i pel suport que la seva organització –que van sotmetre-ho, doncs, també a la consideració de la seva militància– va manifestar en aquest Govern de coalició que començarà a caminar en els propers dies.

Ha estat un acord que coincidim que a tots plegats ens hagués agradat que hagués arribat més aviat. Les perspectives diferents, estratègiques però també probablement pel cúmul d'experiències en un context molt difícil dels darrers anys, enmig d'una repressió de l'Estat que és repressió penal, però també repressió administrativa o fins i tot econòmica, condicionen, no? Han condicionat segurament les mirades amb les que volem enfocar el futur cap a la independència de Catalunya, en el que coincidim.

Probablement el temps transcorregut ha estat massa –«probablement» no, ha estat massa, sense el «probablement», ha estat massa– i, per part meua, doncs en tot allò que hagi estat responsabilitat del qui els parla, en que s'hagi pogut tardar un xic més del que era desitjable, doncs, trasllado la meua petició d'excuses a la ciutadania.

Però, al final, el que ha quedat molt clar és que allò que ens uneix és molt més fort que les perspectives diferents que pot haver-hi en àmbits programàtics sectorials o també en com enfocar el procés d'independència. El desig, la voluntat i la determinació d'avançar cap a la independència del país són molt més forts que no pas el que ens separa. I crec que aquesta és una fortalesa extraordinària que hem de preservar.

I, a més, un dels elements que han forjat aquest acord és el concepte del consens; d'un consens no només en les mesures de govern, en aquestes mesures de bon govern –després hi entraré–, sinó també en el consens estratègic que hi ha d'haver per augmentar la nostra fortalesa per poder portar moltes més possibilitats d'èxit al que és el nostre camí cap a la independència del país. I no naixem del no-res. Això no neix de cop i volta; aquest 52 per cent no neix el 14 de febrer del no-res. És fruit d'una trajectòria que va molt enrere en el temps, molt més enllà del que és..., del que són els esdeveniments de la darrera dècada.

La paraula «catalanisme» avui ha tornat a sortir en aquest Parlament i el catalanisme sempre ha tingut com a màxima lluitar per la llibertat del país. I en diferents moments històrics, aquesta llibertat s'ha situat, de forma majoritària o no, en un determinat horitzó i des de ja fa molts anys aquest horitzó és el de la independència, és el de la plena sobirania de Catalunya.

Una trajectòria en què molta gent, per defensar la llibertat d'aquest país, per defensar la continuïtat com a comunitat política de Catalunya, per defensar la democràcia, hi ha deixat moltes coses pel camí.

I avui encara, malauradament, en l'Europa del 2021 hi ha persones que per la defensa de les seves idees, pel seu compromís democràtic, per haver fet possible l'U d'Octubre estan empresonades o són a l'exili. I demostra, precisament, fins a quin punt han hagut de sacrificar el que és el seu benestar personal, la seva llibertat personal, per la defensa del que ha estat un projecte polític que entronca plenament amb la història del catalanisme polític, no?

Ha situat vostè molts dels elements que compartim i que formen part d'aquestes bases i consensos de l'Acord estratègic per a la república catalana. En cito alguns més, que crec que és important també tenir-los en compte, i que dibuixen quina ha de ser la cartografia del futur en què hem de poder-nos moure, no?

En primer lloc, augmentar les fortaleces. El que nosaltres volem aconseguir, que és culminar la independència de Catalunya, necessita una acumulació de forces molt més gran. I aquesta ha estat una de les constants de debat, de treball, en el treball, no?, en les negociacions que hi han hagut en aquests darrers mesos i, sobretot, el treball que hem de fer en el futur.

En tenim tota la legitimitat, però l'Estat té la força o té bona part de la força. Per tant, n'hem d'acumular molta més, de força democràtica, per tal de superar les debilitats i, com deia, consolidar les fortaleces. La defensa del dret a l'autodeterminació i, per tant, que el nostre procés sempre serà..., i l'assoliment dels objectius de la independència de Catalunya sempre serà un procés escrupolosament democràtic.

El nostre projecte de país és un projecte de país que sempre volem que sigui validat per la ciutadania. Ho he dit abans en la intervenció dirigida al diputat Salvador Illa del PSC, nosaltres volem que cada pas que fem sigui referendat per la ciutadania de Catalunya. No ens fa por posar sempre, a les urnes, en un referèndum, a decisió de la ciutadania, el que ha de ser el camí per seguir avançant. I, per tant, el dret a l'autodeterminació, que Catalunya decideix el seu futur i el decideix la seva ciutadania lliurement és un element fonamental, que entronca amb una altra de les característiques del catalanisme polític de tota la seva història, que ha estat un compromís indis-soluble amb la democràcia. Sempre. Sempre ha estat així.

I quan el catalanisme també ha avançat, quan el procés de construcció i d'eman-cipació nacional del país ha avançat més, és quan ha estat capaç també d'associar-se a un procés de progrés social, amb la idea de progrés social de transformació del país. I, avui, ser conscients d'això ens ha de servir de base per poder avançar i, com

deia, dibuixar el que ha de ser la cartografia en què s'ha de moure aquesta legislatura i el Govern.

I en el context actual, defensem clarament l'amnistia. Defensem clarament l'amnistia, perquè el procés que s'ha seguit al Tribunal Suprem, el que se segueix al Tribunal de Cuentas i tantes altres causes obertes que hi han, formen part d'una causa general que té un origen i una intencionalitat clarament política, disfressada d'estat de dret, disfressada amb el codi penal, però que en realitat és el codi penal de l'enemic. I això ho sabem, ho tenim molt present. I si no, no hagués estat desmentit per organismes internacionals, no hagués estat desmentit i qüestionat per tribunals d'altres jurisdiccions de fora de l'Estat espanyol.

Per tant, a partir d'aquests consensos, a partir de tot això que compartim, el que cal ara és posar en marxa un govern que ha de ser el més cohesionat possible, tan cohesionat com demanda la societat catalana. Per tant, que actuï com un sol bloc, com un sol bloc de govern.

En tenim l'experiència, els aspectes que volem corregir, però també els aspectes que volem posar en valor. I vostè ha situat clarament en aquests darrers vuit mesos que, a causa de la inhabilitació injusta del president Quim Torra, hem estat en un govern en funcions. I l'experiència d'aquests vuit mesos, d'aquest Govern en funcions, amb els meus companys i companyes, crec que és una mostra de treballar conjuntament, evidentment, hi ha els moments en què ha estat més fàcil i els moments en què hi ha hagut dificultats, però treballar conjuntament per superar les adversitats i per fer-ho amb la màxima ambició.

I un dels exemples d'aquesta màxima ambició ha estat que, en un context de crisi econòmica i social sense precedents, el Govern de Catalunya ha estat de tots els governs autonòmics de l'Estat —«govern autonòmic» de moment, perquè tenim la voluntat d'anar molt més enllà—, és el que ha fet més mesures de suport en euros per habitant de tot l'Estat, 230 contra vuitanta de mitjana. I això ho ha fet aquest Govern.

Consellers, independentment de la seva afiliació partidària, han treballat en aquest sentit. I crec que això és una base excel·lent. I ho hem fet, a més, modernitzant-nos. Modernitzant procediments, transformant formes de treballar, trencant les barreres burocràtiques que hi ha. Per tant, és una base positiva a partir de la qual poder avançar.

Un projecte polític a partir de les institucions, com el Parlament de Catalunya, el Govern de Catalunya, que són les institucions que representen la ciutadania, a partir d'aquesta fortalesa, avança quan és capaç d'associar-se amb més drets per a la ciutadania. El nostre projecte, el projecte de la independència de Catalunya, és un projecte que defensa més drets per a tothom, que no neix per retallar drets de ningú, sinó per oferir-ne més. De més democràcia, per tant, de més participació ciutadana, de més retiment de comptes, d'avaluació constant. I associat a més benestar.

I, per tant, celebro moltes de les mesures que, doncs, el diputat Batet ha destacat d'aquest acord conjunt, que és aquesta màxima ambició en termes d'estat del benestar, també, del nostre país.

I ha de ser un govern que, nosaltres que volem que aquest país sigui lliure, però sigui lliure sencer, la Catalunya sencera, tota, arreu, amb tots els barris, amb totes les viles, amb totes les ciutats, és més important que mai que un projecte complet per al país es dirigeixi a tot el país.

També, com deia, d'aquells sectors ideològics, polítics, socials que fins i tot avui rebutgen la idea d'una Catalunya independent, però que la Catalunya independent no els rebutjarà mai a ells. Perquè aquest és el país que tenim, és el país nostre i és el país amb el que volem avançar conjuntament.

Per tant, és imprescindible que de les primeres mesures que prengui el Govern sigui continuar fent front a les urgències que ja tenim avui, com hem fet, no només amb les mesures de suport, sinó amb la millora contínua dels serveis públics, en la

sanitat, en el sistema de salut, en l'educació, en l'àmbit de la protecció social i dels drets socials, sinó també, a part de les urgències d'avui, alçar la mirada i veure tota la transformació que hem de fer demà.

Jo he situat quatre transformacions –que és una manera d'explicar-ho i crec que bona part de la cambra s'hi pot sentir reflectida. La transformació en l'àmbit social. Cal combatre les desigualtats. Abans s'ha parlat del que divideix i no divideix Catalunya. El que divideix Catalunya són les desigualtats, que aquesta pandèmia ha accelerat encara més. I, per tant, ho hem de combatre des de dos punts de vista, no només des d'unes polítiques socials redistributives, com les que es preveuen en aquest acord, sinó també d'una economia que generi benestar i prosperitat a tothom, en termes de redistribució i redistribució. I també anant cap a un nou model productiu. I hem situat les bases d'un model productiu.

I aquí tenim fortaleeses, en el país, tenim una estructura econòmica més diversificada avui que no pas en la crisi anterior, en la del 2008. Tenim una estructura industrial del nostre país al voltant del 19 per cent del producte interior brut, 19, 20 per cent, que s'ha anat mantenint al llarg dels anys i que té dues característiques fonamentals que la fan una base extraordinària per al futur.

Per una banda, l'orientació internacional: des del 2008 que les vendes de béns i serveis fora de l'Estat superen les vendes de béns i serveis a l'Estat i, per tant, la internacionalització de la nostra economia és un element clau. Més àmbits, més mercats, és el que ens permet també treure dependències en aquest sentit econòmiques del mercat de l'Estat espanyol.

En segon lloc, innovació. Tenim una estructura industrial i productiva que és innovadora, però que ho ha de ser molt més. I aquí ens hem marcat objectius importants. L'altra transformació és la verda, i aquí tenim molts reptes per endavant. I aquesta és una obligació que tenim. És una obligació que tenim si no volem quedar enrere no només en la manera de viure, sinó en la manera de produir, de consumir, de distribuir. La transformació feminista, que hi ha d'haver també en totes les polítiques. La creació de la conselleria de feminismes i igualtats és una forma de donar amb més força que mai continuïtat al que han estat les polítiques transversals que s'han fet anteriorment i que volem seguir fent amb molta més força en l'àmbit de la lluita contra les desigualtats per raó de gènere, de la lluita contra la violència masclista. I ara disposarem d'un nou instrument. I evidentment la transformació democràtica, perquè tot el que nosaltres volem que avanci per a aquest país ha de ser validat democràticament.

Hi han altres canvis que s'estan produint. La pandèmia ha accelerat transformacions de fons, tendències que venen de fa temps i que hem de saber reconduir i que hem de saber combatre, fins i tot. Els canvis en el model productiu poden anar cap a més precarietat, o amb intervenció, amb lideratge de la Generalitat de Catalunya, de les institucions públiques del país, cap a més prosperitat. La pandèmia ha accelerat unes desigualtats que ja venien, que eren molt profundes en la nostra societat, i això hem de poder-ho revertir. I per això necessitem un govern fort, i per això celebren l'acord al que hem arribat.

També els canvis en el model productiu de digitalització, de robotització. Tenim una indústria potent, però tenim àmbits, com el sector de l'automoció, de la química, fins i tot en l'àmbit de la ramaderia, per exemple, en l'àmbit del porcí, que han d'afrontar grans transformacions si volem que segueixin sent sectors sostenibles econòmicament del futur, i que segueixin generant llocs de treball.

En definitiva, Joan Fuster va..., aquella frase tantes vegades repetida, no? «Tota política que no fem nosaltres serà feta contra nosaltres», allò resumit que deia: «O fas política o te la fan», no? Doncs, tota transformació que no impulsem de forma col·lectiva democràtica i des de les institucions serà feta amb altres inèrcies, o bé de l'Estat o bé les inèrcies d'uns mercats globalitzats que evidentment poden gene-

rar oportunitats, però també generen desigualtats que hem de combatre i que hem de corregir.

Per tant, aquest ha de ser un govern amb una agenda transformadora, com deia, i un govern que ha de tenir molt present i ha de saber compatibilitzar –i en aquest sentit crec que precisament és en fer-ho compatible on hi ha la raó de ser de la coalició de govern que fem, que comencem a obrir pas aquesta setmana, però també de l'acord de legislatura a què hem arribat, ampli, de tot l'independentisme–, ha de fer compatible el que ha de ser aquesta transformació en àmbit social, econòmic, aquesta defensa dels drets socials i econòmics, i de prosperitat compartida, alhora, amb una defensa clara de que sabem que tindrem, només tindrem, totes les eines per aconseguir-ho el dia que esdevinguem un estat independent. I, per tant, el nostre compromís per assolir aquest estat independent, per culminar el procés d'independència de Catalunya, amb una estratègia que ha de ser capaç de combinar les aportacions del conjunt de l'independentisme.

Jo crec que hem d'aprofitar al màxim el que ha de ser una negociació amb l'Estat espanyol. I que, com més determinats estiguem, com més fortaleza tinguem, com més capacitat tinguem d'actuar l'independentisme, l'independentisme per si sol, més força tindrem en aquesta negociació. Per tant, és imprescindible enfortir-nos, millorar la correlació de forces, preparar-nos. Posem-li el verb que vulguem posar-li, que cadascú li posi el seu, però ja sabem del que estem parlant.

Per tant, això és absolutament –absolutament– imprescindible, per no donar cap excusa, cap excusa, a resoldre el conflicte polític, com es resolen els conflictes polítics en societats avançades, que és dialogant, negociant i votant, i que decideixi la ciutadania. Aquest ha de ser el nostre objectiu.

Per tant, jo voldria agrair –i amb això acabo– a Junts per Catalunya no només el suport a la investidura de demà; vull agrair-los sobretot el treball conjunt que continuarem fent, amb molta més intensitat, amb més fortaleza i amb uns mecanismes de treball, amb un programa compartit, molt més profund a partir d'ara. I crec que això ens ha de donar perspectives de bon govern i perspectives de futur per a la societat.

Al final, el compromís polític de molta de la gent..., de tots nosaltres, però també de molta de la gent que coneixem... Vostè ha mencionat el president Puigdemont i tot el seu Govern, el Govern també del vicepresident Junqueras, la presidenta Forcadell, els líders socials Jordi Cuixart i Jordi Sànchez... Tenim la diputada Meritxell Serret, doncs, que ha pogut retornar d'un exili injust. Sabem que l'assoliment de drets moltes vegades comporta sacrificis. De nosaltres depèn, de la majoria independentista, donar-los més sentit que mai. I jo crec que hem arribat a un acord, un acord que és sòlid, un acord que ha tardat però crec que és un acord honest i sincer. I així ho he sentit jo, especialment en aquests darrers dies, en què, doncs, he agafat la responsabilitat de poder-lo acabar de forçar, i és el que ha de donar sentit, la nostra acció política, a tot el que gent que ens ha precedit i gent que no ha abandonat, sinó que els tenim al costat i al capdavant dels nostres espais polítics, està aportant per aconseguir tots els drets i totes les llibertats per a aquest país.

Per tant, moltes gràcies. Compto amb el seu suport i vostès poden comptar amb el meu suport, amb la meva lleialtat i tota la col·laboració.

Moltes gràcies. Bona tarda.

(Aplaudiments forts i perllongats.)

La presidenta

Bé; doncs no hi haurà rèplica per part del senyor Batet.

Per tant, acabada aquesta intervenció, suspenem la sessió fins demà a les nou del dematí. Moltes gràcies.

La sessió se suspèn a les set del vespre i onze minuts.